

TERCSI MIHÁLY

ÉRZELMI
ZÁRVÁNYOKBA
ZÁRVA

TERCSI MIHÁLY
ÉRZELMI ZÁRVÁNYOKBA ZÁRVA

A kötetet kiadta: Tercsi Mihály
A borítót tervezte: Teleki Violetta
Lektorálta és gépelte: Fodor Judit

© Kecskemét, 2007.
Készítette: Teleki Violetta

Mottó:

AZ ÉRVÉNYESÜLÉS NEM AZ ERÉNYEK ÚTJÁN JÁR...

I/I

Hogyan hihetünk hát a fontos,
társadalmi- és gazdasági
posztokon, az élen lévőknek?...
mert hinni, tiszta, nem zavaros.
Ezért azonban tenni is kell!

A szerző

A lírai művekről ismét, Röviden és másképp

BEVEZETŐ

Írtam már néhányszor arról, hogy milyen verselést szeretek, vagy tartok kíváncsúnak, de arról még nem szóltam, hogy mennyire zavaró, sőt unalmas tud lenni, ha egy egyébként jól szerkesztett, líraizált mű túlterjengése mellett fullasztóan filozofál, megjegyezhetetlen módon polemizál, stb.

A vers, jegyezzük már meg végre, a legtömörebb irodalmi műfaj, melybe ne zsufáljunk bele minden bölcsességet, vagy akár egy egész életet!

Egy lírai mű, legyen gyönyörködtető, magvasan csattanó, vagy az érzelmekre bármilyen hatású téma, csak hosszú és így unalmas ne legyen, mert egy verset igazán soha nem lehet abszolút értelemben befejezni, csak mondanivalóját illetően jól lezárni. Ha nem így teszünk, akkor már más műfaj talajára tévedünk, melyet már másképp nevezünk...

Tehát, ne úgy érezze az olvasó, vagy hallgató, hogy milyen jó és szép gondolatok születtek, csak éppen a sok mondanivaló miatt nem tudja mindet szellemben – érzelemben befogadni, átkarolni és átérezni, s így új gondolatokká sem ihletődhetnek.

Nem, nem, mert a verseléskor a jóból is megárt a sok.

Kiválasztottként

**A várva vártként –
/őseimben/**

Emlékszem még, ahogy férfias ágyam: avarom,
amikor az oly fűszeres őszön, mely takaróm,
volt egykoron, mily örömet osztott a bőségben,
s engem fogant meg az álmot hozó reménységben.

S országom sanyarú sorsa, vére jutott nekem,
mely bennem kering, és űz feláldozva gyermekem.
De képességem és hitem még mindig az enyém,
és végig élem tevékenyen, bármilyen kemény.

Kecskemét, 2005. augusztus 1.

Jövőért áldozva

/Lírai szleng/

Mostanában egyre inkább, mint valami kőgaluska-gombóc,
úgy akad meg torkomon már az, hogy miért lettem komor bohóc.
A múlt éveit nyeltem, s még nyelem, egyre gyúrta, és csak dagadt,
majd valamikor megakadt, s fullasztóan – szorultán megtapadt.
S most hiába öblíteném, hogy valahogy lejjebb nyelve csússzon,
mert emlékeim szorosan fogják, s nem segít semmi, hogy ússzon.
Szorultságom okát érzem rég, s tudom; kihunyta a fényporondom,
mely bensőm vezérlő napkorongja, - érző – képző vágyábrándom,
ami sűrűsödve megrekedt, s csak a végzet érve terjengett.
S így nem maradt már más, csak ami a méreggel rombolva rengett,
mit majd levezet szervi csarnokom, és nedve mossa holnapom.
Él, Mózes; bebi, Kánaán – sémi,... de hol van az én alapom?!

Kecskemét, 2006. február 14.

„Bábbá vált délibáb”

- B. Évához –

Vágy rezdülése rebhentette meg a szobája terét;
a férfi feltörő érzelmét megrendítő hét évét.
S csak préselte az emlék pillanata, görcsbe rándulva,...
s tudata mélyén egyre kérgesedetten elfásulva.
A bortól és az egykor átélt mámorba beleszédült,
s beléhasított agyszegletébe, hogy örökre sérült.
S a térfoszlányok, mint megannyi pergő, képi talányok;
a nemrég még féltő kettősség, ... magányos holtvágányok,
sínpárok, s végtelenbe nyúlva adhatnak találkozót.
Zakatolt a szellemvasút, s a vak szemaforrt és váltót
képelete lendítette... Sok sérült marionett láb...!
Vére, mérgétől sűrű, s a könnyébe merül értetlenül,
mert a múlt még ott lebegett, s illúziókat kergetett.
Konokul, mert a biztos bizonytalanság is megrekedt.
S álma ki tudja meddig görbül, de most már időtlenül.
S mikor feleszmélt, akaratlanul a telefonért nyúlt,
mert berögzült reflexe még nem tudta, hogy ez már a múlt...
S a csalóka, vibráló délibáb, már nem volt más, csak báb.

Kecskemét., 2007. január 4.

Tudatállapot

(A hang és szó hatalma)
Spontánia

Őseink a mindenség mélyén, a metafizikai tudattalanban és a feltáratlan dimenziókban körülvesznek, áthatnak a sejtések metszésében. Kísérnek, de a múlt ösztöneiben és üzeneteiben tompulva nyugszanak a ma emberében, mert a szélsőségesen és felgyorsultan fejlődő civilizáció egyre károsabb hatásai fedik, burkolják.

Csak ritka esetekben; mint a fogantatás, születés és létünk rendkívüli helyzeteiben feltörő tudatalattinkban, pozitív- és negatív rezdüléseiben s megrázó megrendüléseiben érint meg bennünket.

Ezekben a különleges és különös körülményekben érzünk rá a traszcendentális erőmezőkre.

Megmagyarázhatatlan, lelket-szellemet megrengető jelenségek kíséretében kerít hatalmába rejtélye - misztériuma. Oly érthetetlenül fogja meg lényünket, hogy fel sem tudjuk fogni a megszokott, általános életvitelünkben a tapasztalatoktól szokatlanul eltérőt.

A műszerekkel mérhető érzékszerveink tompulnak, és így az un. hatodikra, a rá – és megérzőre, felgyorsult életritmusunk miatt már legtöbbször oda sem figyelünk. Világunk egyensúlya a mindenkori hatalmi körök mérhetetlen becsvágya

miatt már rég kibillent, és visszafordíthatatlanul átalakult. Úgy népesedésben, mint ökológiánkban és geopolitikánkban, de végül is minden területen elvesztettük és elodáztuk a helyes mértéket, felborítva ezzel biológiai normáinkat és így a bennünket körülvevő természet harmóniáját. Érzékelhető pedig még mindig, hogy a magzattól az időskorúig - magától értetődő természetességgel - mindenki áhítja a szívet – lelket melengető és szellemet felfrissítő hangot, hangzatot, ami megnyugtatja, vagy felvillanyozza őket. Ösztönzőleg hat az értelmes munkára, a kilazító mozgásra – szórakozásra ; és a szeretetre, majd a pihentető megújulásra, a természetes és normális emberi élet körforgását biztosító ritmusra. Szükség van a lelket – testet – és idegrendszert karbantartó és felüdítő mechanizmusra, melynek alapja a hang és folyama; a szó, a mondat színes és változatos befolyásolása, melyek a jó közérzetet, a lét mindennapi tevékenységét és felüdítő élvezetét alapozzák meg. Legyen az bármilyen hangok kapcsolata; szó és ének, vagy akár zenei mű. Mind-mind hatással vannak hangulatunkra, mentális és spirituális felkészültségünkre, majd teljesítményünkre, és nem utolsósorban egészségi állapotunkra.

Az ember, amikor még szoros kapcsolatban – szimbiózisban élt a természettel – és nem annak teljes kihasználására törekedett -, magától értetődő volt a hang és hangzatok természetes és tisztelettel övezett

kölcsönhatása. S ez a harmonikus egység, az idők folyamán egyre inkább változott, majd fokozatosan torzult, és érdektől függően formálódott át, ahogy maga az ember.

Természetessége egyre zavaróvá s nyomasztóvá váló színleltségen, képmutatáson esett át, megtévesztve saját faját, s így pusztítva a flórát és faunát, az anyaföldet, és ezzel dicstelenné téve az önmaga által kreált istenség hasonmását.

Természetes közegében ön- és a mindenség rombolójává züllött, mert elveszítette egykori önmagát, a tiszta hangját és így az egykor virágzó kultúráját.

Kecskemét, 2006. április 26.

Barátaim!

**Azokhoz, akik azok lehetnek volna
(Ideámra szomjazva)**

Tudjátok, olykor, mikor néha kiballagok a házam udvarára,
esténként, mi testesül a magányommal, s hat a világomra,
a csöppnyi, meditációra hajló, tornácos birtokomra,
nyugalmat árasztó mámor tölt el életterem szegletében,
s gyönyörködtet a képzeletem, bezárt, de táguló vermében,...
mit ember – ármány gőzölgésben, szélben s borzongó lét
terében

ível s határol a girbe – gurba kerítéssel, s bennem vegyül.

S a Holddal tükröződő, imbolygó talánnyal megül.

Agyamba telepszik, s érzést képez, és a pillanattal merevül.

Majd minden kérdéssel felé lépkedve, és belé feledkezve,

áramlata, oldó fogodzó, érintő – kapaszkodó érlelve,

ahogy közeleg dobogtató vérembe, a szívembe ölelve.

Kecskemét, 2006. január 18.

Az 1956. év október 23-a utáni események egyre szétfoszló emlékére

Spontánia

Mottó:

*Országunk csak akkor fog az elmúlt évtizedek
osványából felemelkedni, ha a gyilkosaitól, a politikai
bűnöseitől és azok kiszolgálóitól végre megszabadul.*

Nemzetünk és népünk akkor nyerheti vissza
identitását, öntudatát és önbecsülését, ha a mottó
gondolata beteljesül. Ehhez még sok – sok évnek kell
eltelnie, mivel nem elég a népellenes gazemberek
természetes „elhullása”. A pozitív változáshoz fontos
az arra hivatottaknak, az igazi magyarságunk
jellemzőinek felszítása, nemzetiségünk
pártidőszakának tisztán láttatása, melyekhez hozzá
kell járulnia e szégyenletes korszak bitangjainak
megnevezése is, mert e nélkül soha nem bízhat meg
egyetlen magyar sem az anyanyelvén beszélővel.

A gorbacsovi évek politikájának is köszönhető
enyhülést - és változást követően 1990-ben, de a mai
politikai – és gazdasági élet élen lévői is e fontos
lépést elmulasztották. Elmismásolták, hiszen
legtöbbjük valamilyen formában és szinten ehhez a
szégyenletes réteghez tartoznak, és a fertőzést
elkerülő tömegeket még mindig arra kényszerítik,

hogy pusztába kiáltott szóvá váljon az igazság megismerése iránti akarat.

Nem számíthatunk azonban az egykori szép „Nagy-magyarország” integritását semmibe vevő gazdag Nyugat további együttérzésére sem, hiszen korábban a monarchiának köszönhetően az elcsatolt területeken élő honfitársaink által igényelt önigazgatási elképzeléseivel és az erőszakos asszimilációs, más nemzetekbe való beolvasztásával is érzéketlenek.

Miért is támogatnák a megmaradtakat, hiszen általában kisebbségi problémával elvből nem foglalkoznak, de a két nagy magyar párt kormányon lévő MSZMP – utódszervezete is a kapcsolódó előzmények miatt népünk s nemzetünk további megosztottságán munkálkodik. Sőt, paradox – módon, mint egykori szociális érzékenységet színlelő s mutató párt, a fiatalabb korosztálynak is azt sugallja, de érzékelteti is, hogy csak a pénz és hatalom lehet egyedül üdvözítő számukra is, ha biztos jövőt akarnak, akár csalárd módon is kicsikarva.

A szocialisták az un. rendszerváltás előtt, de közben is, példát mutattak a nép vagyonának saját céljaik megvalósítására való átmentésére és további forgatására. Virágzott a szabadrablás, de dívik manapság is. Mindez a bevezetőmben foglaltak – és a

„vízválasztó” hat párti egyeztetés gyengeségének és az akkor már felsejlő általános érdekeknek köszönhető.

A túlságosan is puha antalli jóakarattal van hát kikövezve a demokráciára továbbra is éretlen politikusaink zűrzavaros, pokolba vezető útja? Hogyan tudunk hát tovább lépni?!

Amíg az igazi, emberi értékek nem válhatnak példaértékűvé a közéletben és mindennapjainkban egyaránt, amíg csak önös érdekeknek eszköze a magyar ember, mellyel az időközben átalakult, lelketlen rétegnek is szélhámosságra nyújthat alapot, addig nem lehetünk az egymásban bízó és egymásért ügyködő testvére a nemzet leányainak és fiainak. Nem, mert az összetartozás, összetartás mintájaként a másik nagy párt-szövetség sem díszelgehet igazán. Így aztán mindenki csak a színlelő azonosulásban zavarodottan próbál megkapaszkodni, gyakran egymást átjátszva.

Mit tehet hát az „Istenadta” nép? Ahogy azt 1957. május 1-én morbidan adta elő beszédében Kádár János: - Az emberek húsvétkor elmennek a templomba. Meggyónják bűneiket, és azt hiszik feloldozást nyernek?! (Röv.)

Ezen aztán a vallásosak, de a jóérzésűek fele se barátaik „jóízűt” röhögtek. Ezek egy része ma hatalmon...

Igazi változás inkább csak így tapasztalható?, ...mert

a mai állami – és társadalmi vezetőinktől igazán jobbra fordító tevékenység nem látható, nem érzékelhető, mint ahogy a reformot nélkülöző történeti vallások sem képesek tisztességet – becsületet oltani, csepegtetni a mai ember lelkébe és szívébe.

Tovább dívik a közéleti demagógia és frázis pufogtatás, és az elmúlt tizenöt év sok tekintetben csak erkölcsi, etikai és morális rombolást idézett elő országunkban.

Újra hárommilliós szegénységet könyvelhetünk el, és megszámlálhatatlan ígéretet, melyekkel tele van már az országon belül – és kívül élők tudata, már akinek reálisan és kifinomultan kitágult.

Kellő mértékben fejlődésre továbbra sem számíthatunk, csak egyes párt – és gazdasági vezető javainak gyarapodása kelthet némelyekben örömet, vagy kiüresedő csüggedést.

Erről az általános jelenségről beszéltem azonban már korábbi köteteimben is, de mégis, még mindig él az un. „magyar csoda”, hiszen már mióta rabolják hazánkat és fiait – lányait, és valahogy azért fennmaradtunk, és csak – csak megélünk. Egyes rétegekben fantasztikusan erős a túlélési reflex. Valószínűleg a több évszázados szenvedés, gyötrődés immúnissá, rezisztenssé, különlegesen ellenállóvá alakította a magyart a nagy megpróbáltatásokkal szemben. Ezek az időszakok lassúbb és helyenként

állandósult folyamatai azonban segítettek a megedződésben, az erőgyűjtésre. Az utóbbi évtizedek sodró, felgyorsult eseményei azonban igencsak megroppantották sokunk gerincét. Igazi vezetőréteg, ill. kimagasló egyéniségek nélkül az eddig minden megrázkódtatásból kilábaló népünk egyre reményvesztettebbé vált, és ezen az egykor bigott vallásosság lelket erősítő hatása is szertefoszlón megbicsaklott, melyeket leginkább az egyre fogyó lélekszámunk és az általánosnak mutatkozó lelki – fizikai betegségünk bizonyít.

A társadalmi és gazdasági vezetőkör mindezt tudva mégis csak önmagukkal, javaik mindenáron való növelésével – egymással versenyezve – törődnek. Tán csak a korosztályok, a generációk ékei és átfedései, félelmei és röpke örömei, amik visznek, lendítenek és éltetnek még tovább? ...

Nos, hát tovább! Tovább!... A magyar ne csak önmagáért, de felebarátaiért is érezze tenni akaró igényét, késztetését!

Független attól, hogy az értelmiség körében is eltérűek markánsan az érzékenységek.

Kérem és könyörgök Istenhez, Jézus szelleméhez és a boldogságos Szűzanyához, de minden magyart segítő szenthez, hogy végre rázza már fel minden becsületes és tisztességes honfitársamat, hogy megvilágosodva

szedje össze minden maradék erejét, és zavarja el,
eressze szélnek a magyarság szétzüllesztőit, hogy
méltóak lehessünk nagy elődeinkhez, hogy ismét
felvirágoztathassuk országunkat.

Végre biztonságban élhessen benne mindenki.

Ámen

Kecskemét., 2005. november 20.

A szerző

Egykoron

(Szellemi- és gazdasági elnyomás...)

Egykor paradicsomi szellemkór – áram mezeje terült rám,
átjárva embersalakom, megszűrve zűröm s földi zavarom,
gyümölcs – és virág illatában mosva ki minden gondolatom.
Lebegve, úszva szívtam magamba az idő színtelen ízét,
s arra emlékszem; csak habzsolom, s engem a súlytalan nyugalom.
S majd áttetszőn terjedtem, mint az álmatlan régi álmaiban,
és ettől boldog érzetek jártak át, s végre már semmi sem fájt.
Csak fakadó örööm csillant, mohón élvezve folyamát,
mely könny – szivárványt hidalt, ami belém közvetített egy bölcsődalt,
s bennem ringó gyermek álmát alszom, s nem kell aratnom diadalt.

Kecskemét, 2006. január 29.

A halottak napjára

**Emlékezés a hősl elkű Hős Etelkára,
Anyámra**

Édesanyám! Benned éltem, majd teret kértem,
s te, emberi nyavajáktól, miket a napban
némán tűrtem, belém martan, s így féltél, értem.
S a szennyet, álhatattal, gyötrő álomban,
de eszmélten is szűrted dolgos kezeddel
és életeddel s dalaidban, megtisztultan.
Reményt énekeltél, önfeledten, szíveddel.
Szférikus, csengő hangokkal, és én kábultan
elfeledtem a zárt zűrt, áldó dobbanattal,
melyet anyai éned sugárzott valóddal.

Kecskemét, 2005. október 31.

A pillanat talánya

(Spontánia)

Ideámhoz

Megrészegülten, szinte álomittasan, virágmezőkön járok,
s elmerülten már csak arra gondolok, kiáradva mindent kitárok,...
és azt képzelem – de hiszen tudom -, nem lehet más, csak a szerelem,
ami átjár, és én is sugározom, s borzongom, hogy te vagy velem.
S követ, átszellemülten, a virágszőnyegen érintő benyomásom,
s látásom, átszongó szívemben dobog, s én lüktetve fókuszálom.
S kéklő áldásom, melyben megcsillanó pillantásom von majd körül,
hisz a virágok milliónyi kelyhében illatozva bennem örül.

Kecskemét, 2005. augusztus 25.

Ui.:

... s mi lett volna, ha szenvedélyt is
éreztem volna valakitől? ...
... de ha egy verset is írtam,
ami bárkit is igazán
megragadott, akkor érdemes volt.

A szerző

Egy pillantás a jövőbe

- Avatkozz a történelembe ! –

Spontánia

Hosszan tanulmányozva a civilizáció áramlatait és az utóbbi időszak egyes nyugati régiójának népeire kényszerített, egyre gyorsuló változások okozta életmódját, összehasonlítva a keleti – és Közel – keleti történelem hagyományaival és azokra ható irányzatokkal, megdöbbenő benyomások vetődnek fel a ma emberében.

Már a közeli, de még inkább a távolabbi jövő, a teljes emberi faj, azon belül is az un. rasszok fokozatos keveredését, ill. folyamatosan átfolyó mozgását sejteti a még inkább szorosan kapcsolódó, a vallások alapjaira támaszkodó demográfiai robbanás ténye és a gazdasági fejlettség különbözősége – az életszínvonal nagy eltérése következtében. E konklúzió arra ösztönzi az embert, hogy arra gondoljon, a különböző, évszázados kultúrák hagyományai egyre inkább fellazulnak, szétzilálódnak a fokozódó geopolitikai feszültségek okán. Már évtizedek óta érzékelhetőek e jelek, melyek egyre szélesedő körben s kiterjedő foltokban indukálnak identitás – és eszmetévelyedést. A hit fertőző zavarai pedig spirituális – és mentális válságokat hoznak létre szinte járványszerűen, és e jelenségek az államok, a társadalmak, a nemzetek és népek közötti

kapcsolatokat összekuszálják, egyre nehezkesebbé téve.

Egyes területeken, földrészeken különböző népcsoportok mosódnak össze, és így karaktervesztésük koncentrikus körökben idéznek elő egyre mélyülő tudati zavart. Mindezt fokozza még az egyenetlen népesedés életminőségének különbözősége, és így nehezen kezelhetővé, majd egyre fékezhetetlenebbé válik az emberi természetből fakadó kapzsiság – irigység kiváltotta és fokozódó igazságtalanságok tehetetlenségéből eredő, majd tobzódó tömegek dühe. Az Iszlám népeivel az élen.

A létbizonytalanság pánikszerű örületébe kergeti így az embermilliókat. A fejlett Nyugat régóta irritál... E törvényszerűen kialakuló s gyorsan terjedő borzalmas folyamatokat az igazán megújítani képtelen vallások sem tudják reformok hiányában megfékezni, és a fejlett társadalmak vezetői, politikusai sem támaszkodnak a tudományok eredményeire, s a megfelelő ellenlépéseket továbbra is elodázzák, szükségességüket semmibe veszik, az éhező, nélkülöző és kisemmizett emberi áradat elesettség érzete teljes káoszt fog kirobbantani.

Figyelmeztető hullámok folyama rengeti már gyakran világunkat, és érthetetlen, hogy az ellentétes érdekek irritációira a reakciók miért késnek, hogy miért

halasztódnak az értelmes, a világot megfelelő mederbe terelő lépések?!...

Az egocentrikusság azonban mérhetetlen ! Nincs tehát igazán toleráció, a másságok elfogadása, csak a kölcsönös érdekek egyénekre vagy csoportokra szabott és igényelt, valamilyen szinten való formációinak érvényesítése.

A világunkban így a kapcsolatrendszer általánosan formális, és éppen ezért is labilis, sérülékeny és törékeny. Planétákon az emberi gyarlóság miatt minden pillanatban egyének – és csoportok, valamint népek között is megbillen, kilendül az érzékeny egyensúly.

Igyekeznünk kell tehát minden erre hivatottnak és tiszta embernek mindannyiunk természetét minduntalan lelkiileg – és szellemileg táplálni, jó irányban befolyásolni, mert különben a gyengébbek képesek kivetkőzni emberi mivoltukból.

A kiegyenlítődési folyamatok érdekében – felismerve a veszélyeket -, ha mégsem tesznek megfelelő intézkedéseket mindazok, akiktől ezek elvárhatók, sőt sokuk, előbbre tartva másokkal szemben erkölcstelenül szerzett anyagi és morális előnyeiket, és rendre gerjesztik a nemzetek és népek, valamint azok fiai és nővérei közötti érdekkülönbségeket, és kiélezi a vallások filozófiáit, szítva egyre az

ellentéteket a világ régióiban, az emberiség vesztébe rohan.

Technikai – és technológiai fejlettsége folytán a negatív hatások beláthatatlan következményeket vonhatnak majd maguk után, mert hiteles, tiszta és szuggesztív közös akarat, valamint tartós összefogás, ill. tenni akarás nélkül szétfújta porszem az ember, semmi más. S ez ellen nem tud hatásos lenni a legszebb szó, de még a próféták próféciai sem.

Kecskemét, 2005. október 8.

A szerző

A tavaszom

Már élénkebbek az álmok,
Buzgón törnek fel a vágyak,
s izgalmasak a talányok.
Plasztikusabbak és lágyak.

Zsengve lényegül nedvekben,
és színt old. Zöldell s vöröslík ;
lét kel csillag – elmékben.
Színképekben kitüremlik.

Kecskemét, 2003. április 09.

Megj.: Afrodité, akit az Istár (Ciprus)
művészetből vettek át a görögök,...
Artemisz, a vadászok istene, stb-stb.
I.e. VII.sz. Homérosz műveiből vették át,
és újra értelmezték a művészeteket.

A szerző

Tavasza várva

Tekeredő álmképeimet már mióta vermelgetem,
és erjedő komposztját tudatom ködébe eregetem.
Süpped képzetem, mert a tömörödő élet jelében vagyok,
de még nem engednek el a hideg napok, csak bennük
ámulok.

S a foszladozó emlékemben egyre zsugorodik a világ,
s a benne felgyülemlő energia égeti el önmagát.
És feszengve érik, és várja egyre már leendő magoncát,
hogy teremő földágyában ölelhesse a tavasz virágát.

Kecskemét, 2006. március 08.

A tényszerű kényszerűség

- tárcsa -

A technikai és technológiai fejlődés okozta emberi misztériumok testközeli világában még mindig különös érzés visszaemlékezni a közelmúlt gyorsan változó és egyben kényszerű társadalmi modulációk folyamataira.

Hogyan építsük be karakterünkbe vagy miképp lépünk át őrseink metszésében, a lassan, majd egyre felgyorsuló, a már korábbi emberi értékeket elfedő szimbiózisok áramlatain?

Mintha időalagút – szerűen villannának fel a még közeli és a távolabbi világ kényszerképzetei, és néha alig tudjuk felfogni e képsorok tudatunkra és tudattalanunkra ható transzformációit. Szellemünk árnyait és fényeit rövid – és hosszú távú memóriánk ütközéseiben,... hiszen egyes tudományok szinte már ellenőrizhetetlen gyorsaságú fejlődésének időszakában, sokak kényszerű életminőségének posványában, a direkt és indirekt hatások okozta tudatzavarok fájdalmait kell átélnünk.

Az emberre ható társadalmi nyomáskülönbségek miatt a valósnak tűnő állapot és képzelet, valamint a felfoghatatlan összemosódása fogja közre

gondolatainkat egy – egy összehasonlító képlet rendszerben, és aggályok sora vetődik fel mindannyiunkban bármilyen vetületében.

Belegondolva mindabba, amin átestünk az utóbbi évtizedekben zsigert remegtető bizonytalanság, és így félelem érzése kerít bennünket hatalmába.

Vajon egyéniségünk, lelki – szellemi sajátosságunk mit képes elviselni tudati tévelyedés és mutáció nélkül? Tapasztalataink alapján nem kétséges, hogy a jövőben is nagy megpróbáltatásokon kell átesnünk. Akik képességeik, tehetségük és egyre táguló világnézetük szűrőin érzékelik a valósághoz közeli, napi életet, azoktól egyértelműen felelősségteljesebb gondolkodást és határozottabb hatékony megnyilvánulást várunk el. Még amellet is, hogy a mindannyiunkra jellemző természetszerű eltérésünk, másságunk miatt, tetteink tekintetében is csak saját lelkiismeretünk és emberi méltóságunk lehet a kapaszkodó.

Így aztán magától érthetődően merül fel az arra érzékenyekben az a kérdés is, hogy meddig viselhető el a nehéz szociális helyzetben lévőeknek az egyre növekvő terheik belső, feszítő ereje?...

Sajnos most általános helyzetképként kell rögzíteni a velük szembeni elhatároltságot. Nem azért, mintha sokak nem éreznének együtt velük, hanem, mert a

Civil Szervezetek, a társadalmi össz-népi erők nem igazán koordináltak és támogatottak. Ezzel kapcsolatban spontán tör fel sokakban a gyermek – és ifjúkor emlékeiből a beléjük plántált, a nemesebb célokért való elkötelezettség fennkölt pátosza és hajtóereje.

A mindenáron való jobb lét utóbbi években rájuk kényszerített gazdasági nyomása, és az abból fakadó pénzbővület azonban nagy hányaduk korábbi törekvéseit homályosítja el. Bizonyos értelemben önös érdekeikért meghasonlottakká váltak. A jobb megélhetés felerősödő ösztöne vagy egyáltalán a fennmaradás reflexe emberibb énünk elhagyására kényszerítette őket.

Nemzetünk egy széles rétege viszont önként, „dalolva” vált lelkiismeretlenné.

Sokakat pedig egy behatárolt, az egykori emberi értékeket beléjük nevelt és kimerevített jövőkép, és a majdnem mindent megváltoztató vadkapitalizmus miatt megnyíló és csaknem mindent elnyelő tudati zűrzavar sötétsége és káosza, majd az ismét felszínre való jutás erőfeszítései merítették ki.

Mindehhez kikívánczik még az a gondolatsor is, amikor egyeseknél a morális – és etikai fékek megújulás, megújítás nélkül koptak el, és a sebesség mámorának tehetetlenségi ereje repítette őket a már

nem is érzékelhető végtelen poklába.

Mások viszont vagy kiugrottak még időben, vagy bepánikolva zuhantak a megsemmisülésbe, mert az utolsó pillanatig hittek a mindenáron megszerezhető pénz – és hatalom ámításában...

A kiegyezés és a megalkuvás között nagy a különbség !...

... Én, már csak a bennem élő mesebirodalomban hiszek. Abban, amit őseimtől kaptam örökölni. Ott nincs hazugság, ármány és kapzsiság büntetlenül. Ott, a jó és tehetséges mindig elnyeri jutalmát, és az igazság mindig győzedelmeskedik.

Kecskemét, 2006. február 27.

A szerző

A nagygyűlések után

Óda

Már mióta sántít az igazság nálunk?
Bicegve is másfél évtizede ámit.
Szélként csapongok, lázasan gondolkodok.
Lendülve századokba, és megborzadok.
Csendben kutatok, de legbelül ordítok;
meddig dühítenek még a hablatyolók?
Süvöltve tombolok, meg – megcsendesülve,
hessentve, amit nem lehet ; az életet.
Hány éve is annak, amit emésztgetek?
Az utcán s bárhol és akárhol lehetek,
kísérnek a képletek. A ma, a múlttal,
a szegény, a szemforgatóval,... s az elnyűtt?!
Szelíd a bölcs, és a fáradt nyugton marad,
mikor lép már le ez a politikus had?!
Akik unottá s beteggé tették őket,
nyomoruk s a rendszer vert közjük éket.
Mert hiába bíztak, dolgoztak és hittek,
színekben és lobogókban csalatkoztak.
Örömök, csak könny sójában csillanhattak.
Arcukon barázda, de még szívük tiszta,
de az erőt, a mindennap kínja szívta.
Elmerengek, s meleg otthonra gondolok,
feszítenek az álmok, bennük dobolok.
S csak sunyítanak a gazok somolyogva,
verejtéketek ködébe burkolózva.
S hiába üzennek, álságuk átlátszó,...
múltunk, a jövőnket még mindig megosztó.

Évezredünkben számtalan vízvázasztó...
Bár botorban megragad a bizonyosság,
csak okosban erjed a bizonytalanság?!
Már rég elillant a szabadság mámore,
közel húsz év reménye és hű tábor.
Mert nem papolás, önzetlen olt egységet,
meg nemzetet összetartó egyességet.

Kecskemét, 2006. április 14.

Bennem élő pillanatok

Vörös rózsá a virágom, mert olyan, mint én, ...
a várt s kibomló szerelem, beteljesülvén.

Most ismét bizsereg valami bennem, csak ez belém mar.
Olyan ez az érzés, mintha szívemen lenne egy óriási var.

Mert oktan türelme annak van, ki született ostoba.
Aki pedig hosszasan rákényszerül, gyötri a fobia.

Csak akkor szerettek, ha bánatommal örömet szerezhettek.
Bár én a tér hurkaival a dimenziókat befogadom,
és féregnyúlványaikkal a világot keresztül – kasul átjáróm.

Turner fergetege: légszomj – döbbenet fojtó ámulata,
mint a teremtés előtti pillanat féktelen vonulata...
A borzalommal való találkozás mehökkentő katarzisa.
A természet vérfagyasztóan őrlő elemek tombolása.

Valaha olyan gyorsan telt a múlt,
és ma már milyen távolinak tűnő...
Könnyeimben folynak el örömeim,
de emlékeim, tán soha megszűnő?

Kecskemét, 2006. április 16.

A tudattalan pillanat

(az élet természete)

Tudatom mélyén szunnyad s leképez a tudattalanom,
s a pillanat lökéshulláma gerjeszti az övezőt.
Mozgásba lendül a még megfoghatatlan gondolatom.
Látatlan láncolata kapcsolt, s kisimulva tetőzött.
S az önkéntelen rezgő váltást csillapítva váratom,
s a mindig újat mutatót: a jövőt tapasztalhatom.
Hol követem, majd megelőzőm az olykor ellenőrzőt,
melyekben osztódnak, s variánsokká válnak,... s áthatom.
S azt hiszem, hogy átláthatom, s csak koptatom a
megőrzőt.
Míg keveredik, s én tovább élem, míg fel nem foghatom.

Kecskemét, 2005. július 16.

A puha rendszeralakítás szemelvényeiből

Spontánia

Már tizenöt éve annak, hogy akiről szól a történet, élete éles fordulatot vett, és sanyarú sorsának időszaka elkezdődött, egy verőfényes, csendes, őszi délután.

Éppen iratait, épületterveit rendezgette, egy nagy részvénytársaságnál, amikor hirtelen kicsapódott irodája ajtaja, és kollégája, Laci, az újdonsült osztályvezető csoszant be csípőficamos lábain.

Végignézett Mihályon – szereplőnkön - , és szenttelen hangon megszólalt: - Kérlek, gyere be a szobámba, mert fontos mondanivalóm van.

Mihály, ahogy belenézett László szemébe, látta, hogy annak réveteg, semmibe meredő tekintetét valami furcsa, rosszindulatot takaró homály fedi. Gyomra görcsbe rándult, és ez a soha meg nem csaló, hatodik érzéke vészjelet kongatott. Próbált uralkodni magán, mert tudta, hogy munkaügyben László másképp adta volna elő közlendőjét.

- Jó, megyek mindjárt. – mondta, és fészkelődve sürgött asztala fölött. Az osztály új vezetője kihátrált, be sem csukva az ajtót.

Mihály nagy levegőt vett, majd szaporázta légzését. Szívdobogásának gyorsulását hosszan tartó, lassított

kilégzésekkel igyekezett kordában tartani. Az, ettől nem csendesedett le, hanem csak kalapált egyre gyorsultan, és a vér fokozatosan tölult a fejébe.

Na mindegy, gondolta magában. Essünk túl rajta ! Ami most jön, azon már úgysem lehet változtatni.

Határozott léptekkel indult el, szinte átsiklott a közbenső tereken, és megállt László előtt.

- Foglalj helyet! – Próbálta kedveskedően előadni, hangja azonban szinte nevetségesen hullámszóvá vált.

- Köszönöm. – Vágta rá Mihály, és állva maradt.

- Essünk túl rajta, hiszen úgysem kellemes dologba akarsz beavatni.

- Igen. – Konstatálta a előbbi megjegyzést László, és folytatta: - Tudod, hogy az utóbbi időszakban, a Szovjet – piac miatt hogy áll a cég. Nos, csuklott meg a hangja, népszerűtlen intézkedéseket vagyunk kénytelenek meghozni hónapról hónapra. Sajnos, további nélkülözhető emberektől, munkatársaktól kell megválnunk, mert az Rt. megmentése ezt teszi szükségessé.

- Értem. – Jegyezte meg Mihály. Pedig tudta, hogy most nem erről van szó, mivel ő volt a vállalat utolsó építész. Minden szempontból szükség lett volna rá !

- Kinél jelentkeznek a formásokat lerendezni? – Kérdezte, hogy elejét vegye a további, álságos előadásnak.

László megnevezte az illetékest, és kezét nyújtott, de

Mihály már hátat fordított közben, és köszönés nélkül távozott.

Tudta, hogy volt főnökének most jött el az az időpont, hogy bosszút álljon rajta, amiért milliós csalásait felfedte... Pillanatok alatt összepakolt. Aláírta a szükséges iratokat, és a pénztárból felvette, ami még járt neki.

Nem köszönt el senkitől, de az egykor forgalmas épület, mintha megüresedett volna most. Nem bánta. A portásnak intve, gyorsan kilépett a szépen rendezett térre. A „vénasszonyok nyarából” még itt vendégeskedő kellemes idő friss szele jólesően borzolta meg haját, és ettől némiképp megnyugodott.

Nem is tudta, hogyan ért haza, de a komor csend észre térítette. A szobájába sietett, ahol tespedt mozdulatlanság fogta vissza lendületét. Erőt vett magán. Pénzt vett ki szekrényéből, el is feledkezve arról, hogy nemrég vette fel utolsó járandóságát.

Fogta magát, és sebtében bezárva a bejárati ajtót, elsietett. Kocsmába nem járt. Vendéglőbe is csak társasággal. Így az önkiszolgálóban kötött ki. Italt és különböző finomságokat vásárolt, mintha valamit ünnepelne, majd hazatért.

Lánya már otthon volt. Furcsán ránézett. Kivett a csomagból egy csokit, és elviharzott valahova.

Mihály kiült a kis sziesztaudvarra, és élvezte akaratlanul is a Nap sugarait. Aztán, a kezében lévő

üveget felbontva, nagy kortyokban ivott. Gondolatai majd szétrepesztették a fejét. Ettől az érzéstől, mint egy megveszekedett vad, rohanva ingázott oda – vissza.

Amikor felesége is hazatért, Mihály már az alkohol mámorától és az őt ért korábbi hatásoktól vergődve aludt. Éjszaka ébredt fel, szinte felijedt kavargó álmaiból. Kiült megint az udvarra, és maga elé meredve gondolkodott. Reménykedett jó képességiben, tapasztalataiban és azokban a barátokban, ismerősökben, akiknek már annyit segített.

Amikor reggel elmentek a lányok, felkelt. Fogat mosott és lefürdött. Megkereste a telefonszámok gyűjteményét és a készülékhez ült. Egész délelőtt telefonált, de eredmény nélkül. Senki sem tudott vagy akart segíteni, hogy álláshoz jusson. Mindenki időben bebiztosította már magát valamilyen módon. Hiába korholta magát, hogy miért halogatott igazgatója marasztaló kérése miatt. Az, pár hete a fővárosba tűnve elfoglalta helyét az Rt. Egyik külföldi érdekeltségű vállalatánál, és Mihályt – ígérete ellenére -, otthagya a slamasztikában. A várt meghívás elmaradt.

Felesége is csak akkor értette meg, hogy szinte kilátástalan a helyzet, amikor a család városvezető barátjától tiszta képet kapott mindenről.

Mihály ugyan nagy nehezen álláshoz jutott egy nagy biztosítónál, de a hamisság és szélhámosság fondorlatainak útvesztőibe belefáradt. Idegeit a tisztességtelen módozatok és formációk felőrölték, majd pattanásig feszülve, összeveszett korrupt főnökeivel, a disznóságok elviselhetetlen légkörében. Munkakörének ideiglenes megszüntetése címén két nap alatt kirúgták.

Jöttek a megalázó munkanélküliség tortúrái. Veszekedések otthon, majd a teljes zavarodottság és betegségek agyat bomlasztó évei, de nem történt semmi. Hiába volt minden, a korábbi megerőltető igyekezet, a Pártbizottságtól odahelyezett munkatársak helyett való küszködés, a becsületes munka !... A ma is megbecsült vezetők, vállalkozók időben megtették a megfelelő lépéseket jövőjük érdekében, az un. értékátmentésekkel, míg Mihály sokuk helyett dolgozott. Arra sem ért rá, hogy időben lépjen. Soha nem hitte, hogy az országnak nem lesz szüksége rá. Az aljas harácsolók siserehada szipolyozza most már nyíltan az egész, eladósodott nemzetet, és nincsenek tehetséges, tiszta és önfeláldozó képviselők, vezetők, hogy mindezeknek véget vessenek.

Mihály soha többé nem jött rendbe. Egyedül maradt. Mindenki, még szerelme is elárulta. Kihasználta, még maradék erejét is elszívta. Majd megcsalta, és

tehetséges férfiakat kutatva, röhögve, ledéren éli „jól megérdemelt”, biztos alapokon álló életét.

Mihálynak olykor eszébe jut az idevágó bibliai történet... Vajon melyik városban él még tíz igaz ember?!...

Kecskemét, 2007. január 31.

A szerző

Könnykövekből katafalka

- ... mint ártatlanságot színlelő álságosság –

Önmagad légy most még, mert megmenthetsz magamtól!
Az őrből üvöltve a csendet, s befelé fojtani,...
a kiáltást, s oldani az átokká vált áldást?!
De most már nem tehetek mást, magamtól menekülök,
mert ha nem ezt teszem, akkor beleőrülök!
S még mindent újra átélni, mit júdási csók kivált!
Cseppekben felfogott hatása hozzád kiált!
De már elpergettem, csak bennük könnykövekké lettem,
s halommá gyűlt, mint benned rakódott álságod.
S meddig enyész kaméleoni aljasságod?!

Kecskemét, 2003. július 4-6.

q Katafalk: jelképes ravatal.

Megj.: disszociatív rendellenesség.
(Kettős személyiség.)

Undorból az iszonyatba

- novella –

(B. Évának)

Az asszony terpesztett lábakkal ült az asztalra bukva, bal könyökével támasztva meg fejét, és szemei a semmibe meredtek. A férfi nyomott hangulatban téblábolt körülötte, s a közelmúlt történésein csapongtak gondolatai.

Egykor imádta Editet – meg tudott volna halni érte -, de az utóbbi napok eseményei csillapítatlan dühöt váltottak ki belőle, és most minden összekuszálódva még mindig hihetetlennek tűnt számára.

Az asszony kissé kábán a pohár után nyúlt, és lassan egyensúlyozva kortyolt a krémlikőrből. A férfi még korábban direkt az ő kedvéért vette, születésnapjának megünneplésére.

Most azonban próbálta magában elnyomni ijesztően megremegtető képzelgéseit, és Editre koncentrálni kérte, hogy a meleg nap után fürödjön meg,... mintha a nő természetéből fakadó, provokatívan kétes, kisugárzó szexualitása megtisztítható lett volna. Az asszony azonban meg sem hallva Ferit, ismét kért az italból. Nem szólt többet, csak ivott, szokatlanul sokat. Már a negyedik pohárnál tartott. Aztán lassan felkászálódott, és imbolyogva elindult a hálószoza felé. Beérve, ruhástul zuhant az ágyra, mereven

bámulva a mennyezetet. Feri is bement, és az ágy szélére ülve nézte az egykor bálványozott nőt. Elhessegette – ha nehezen is -, szörnyű balsejtelmeit, és simogatva beszélni kezdett hozzá, nem is felfogva mit. Arra lett csak figyelmes, hogy keze az asszony kivillanó combjait, majd ágyékát cirógatja. Kedvelte Edit rugalmas, selymes bőrét, melynek érintése még több év után is könnyedén vágyat ébresztett benne, és szinte végtagjaihoz idomult testhajlatai fogva tartották. Kellemes, bizsergető érzés, majd egyre erősödő gerjedelem kerítette hatalmába, és önkéntelenül vetkőztetni kezdte az ernyedten elterülő nőt. Edit, látszólag szenvtelenül tűrte Feri stimuláló, kellemesen ingerlő érintéseit.

Amikor már ruhátlanul feküdtek egymás mellett, az asszony váratlanul, egy hirtelen mozdulattal a férfira fordult, és szeretkezésre készen, ügyesen helyezkedett el. Gyors mozdulattal, oly hevesen siklott rá ágaskodó férfiasságára, hogy Feri felszisszent az erőszakolt behatolástól. Edit erőltetve lüktetett, közben sértett hangon nyögte;

- Érezd, hogy milyen voltam szűzen! Meg akarta így is sérteni a férfit, aki egyszer, gyengéd pillanatában megjegyezte, hogy fiatalon olyan szerelemről álmodott, mint a „Rómeó és Júlia” története, csak modern változatban, hosszabb kort megélve. Editet – aki a korábban szeretett férfinak alaposan kiszínezve hazudta egykor múltját -, bosszantotta, sőt olykor

hisztériába kergette a férfi makulatlansága, tiszta szelleme és morálja. Egyszerűen az, hogy Feri sokkal különb volt nála. A férfit a több éve tartó kapcsolat – ha az a biztos bizonytalanságon is alapult – , még mindig szerelmesen rezgő reflexei vezették a tüskésen szűrő csúcsra.

Egyszerűen megalázóan sértő volt, ahogy Edit sietősen csúszott le a férfiről, kisiéte a fürdőszobába. Amikor rideg tartózkodással öltözködött, oly fagyos távolsággal tartotta Ferit magától messze, hogy a férfi szinte visszahőkölt az asszony antipatikus idegenségét érezve.

Ferin hiába ömlött bő sugárral a zuhanyrózsa melegsége, szívét és zsigereit jeges dermedtség járta át. A nő visszataszító, merev magatartása okozta fásultságából csak Edit és biciklijének hazatámogatása után, visszafelé ocsúdott fel, majd otthon tört rá a szörnyű felismerés, az asszonyon nem az a fehérmű volt, mint délben, amikor tőle elbúcsúzva a gépkocsi ügynökhöz sietett. Majd az is az agyába hasított, hogy Edit milyen száraz és tiszta volt e meleg nap után ?! Teljesen lebévult. Hosszú ideig még levegőhöz sem jutott. Összeroskadva állt báván, üveges tekintettel. Egy idő után csak arra lett figyelmes, hogy kízóan tüzel a feje, és szíve pattanásig feszülve a torkában kalimpál. Mellkasa majd szétrobbant. Akkor érzett ilyet, amikor hat

nappal ezelőtt Edit barátnőjének elcsapott szeretője megkereste, és a munkahelyére hajtva az Interneten megmutatta Edit felkínálkozását ország – világ előtt. Ahol, többek között a jól kereső és biztos anyagi körülményekkel rendelkező asszony kifejtette, hogy jól szeretne élni,... és nagyon fontos a jó szex, bár azért nem minden, stb. Mindezt hét hónapja olvasták már azon a bolygón, melyen Edit még nem is olyan rég nagy szeretetéről biztosította őt.

Feri egész éjjel, mint egy megveszekedett vad őrjöngött, míg eszméletlenné nem vált a sok alkohol és nikotin mérgétől.

Reggel, amikor agya valamennyire kitisztult, és gondolta, hogy Edit ébreszthető, a telefonon csak annyit kérdezett tőle, hogy az autószervez és találkozásuk között eltelt két és fél óra alatt volt-e otthon. Az asszony meglepődve susogta, hogy nem. Amikor Feri pedzette, hogy miért kérdi, Edit hosszú, sértődött monológba kezdett. Egy idő után aztán feltűnően higgadtan, behízelt hangon duruzsolt, és mindent latba vetett, hogy Ferit tévedéséről meggyőzze. Nem tudta, hogy a férfi egy alkalmas pillanatban látta, milyen fehérenmű volt Editen, amikor délben elrohant az annyira várt kocsija adás – vételének utórendezésére. Az asszony nem értette, hogy egy nőansz – szerű apopón megbukott, csak Feri győzködte igazáról.

A férfi úgy érezte, hogy körülötte egyre fogy a levegő, majd az egyre erősödő vakum ürességébe zuhan. Lelke behorpadt, majd teljes fizikai valójában szétrobbant, és kvarkok milliárdjaira esett szét...

Arra ébredt, hogy fejét beverve a közeli fűtőtestbe, tocsog az izzadtságban.

Hirtelen, kitisztuló agya az iszonyatos, de foszladozó álmoképek mögött sziporkázó eget láttatott. Egy teljes percig boldog volt, felhőtlenül boldog,... de az csak e csalóka időtér fényvillanásáig tartott, mert döbbenetén hasított bele a mégis bizonyosság, az álomnak tűnő borzalom – valóság !
Visszavonhatatlanul.

Kecskemét, 2004. január 05.

A szerző

A titkok titkában

(L. DaVinci: Az utolsó vacsora)

hatásaként

A reflexemen, az ösztönön, az emberi géngörgőkön,
lassan, kopva; rendszerében sikerülhet még megtörnöm?
Vérvonalam e rögökön, magamat falva őrlődöm.
S már, a megfizetett vámból, a hitből, s egyre törődön,
bábol létem a belső szabadságról, és ez a minden,...
hiszen bárhol, bárkiben elhintem, sohasem hiteden
tapad meg és terjed, mert ellenszéllel fordul el árja,
s tűnő a Szent Grál – rózsa rejtett Mária Magdolnája.
Mert, akár a tompa vagy a penge elme, töröl, mit festve
örököl, mind, az eredendő bűn élvébe süllyedve.

Kecskemét, 2005. július 25.

A múlton túl érve

- a megújulás kényszere -

Még mindig a rég megszépítő sármja emlékeztet rád,
mert én már nem forralok bosszút, majd Isten legyen bírád!
A létkép – vonulat röggös, s én is tanultam belőle,
ma már más a gondolat s vágy, és nem fontos ölel-e?
Hazug forma kéjéhes sikolya élvezetet nem nyújt,
a kaján múlt jövőjét felélve meddőnek bizonyult...
Hiszen bármily tág is a még mindig ismeretlen világ,
a jelen csak oltvánnyal lehet új gyümölcsöt termő ág.

Kecskemét, 2004. január 12.

Lét a halállal

A szívetekben van, mint dzsungel sejtelmes csendjének sikolya,
amit olykor, mint éji vad és vérszomjas élettér dobogja.
Borzolódó ideggel szított, lobbanó pillanat tűzere,
s a halállal vegyül, amint benned éled az élet gyökere.
S mindenütt újra zsong, és elcsitul, majd lopózik, és meglapul.
Villan, s kialszik, csendben, sötéten, elmúlást érve alapul.

Kecskemét, 2005. december 01.

Az összetört szívekben

Olykor már csak a gyönyörben osztozunk,
de most nem maradt más, csak a szerelem,...
az egykor hitt remény és illúzió,
amiről nem is tudjuk, még mit áldozunk.

Kecskemét, 2005. december 04.

Életem villanásaiból

- Anyámra emlékezve –
Egyperces novella

Nem tudom miért, de valahogy sohasem éreztem igazán – visszagondolva – itt, szülőhelyemen, Kecskeméten a gyermekkoromat.

Az akkori időszak történései azért ritkán bevillannak eseménytöredékekben egy – egy pillanatra.

S milyen érdekes, de természetes is, hogy legtöbbször családom drámai, szinte már tragikus képeinek megélései ugranak be tudatomba.

S még egy pszichológus akart meggyőzni arról, hogy mindezt s hatásait az ember érett korára kinövi. Mondanom sem kell, hogy a doktornő tévedett. Meggyötört idegrendszerem elkísér mindvégig.

No, s ha véletlenül – vagy mégsem – életem ritka, örömteli filmkockái peregnek le lelki szemeim előtt, szinte felvillanyozódom.

Istenem! Amikor még kisgyerekkoromban magától értetődő természetességgel tudtam nevetni vagy vég nélkül kacagni. Milyen felüdítő és milyen régen volt.

S ebben a korban, de néha később is, amikor csak együtt ketten Anyámmal, pici bérleményünkben, annak is csöppke udvarán, minden gondról

megfeledezve, ámultan hallgattam a Drága...
önfeledt, meghatóan elbűvölő énekét.

Senkiéhez sem hasonlítható, varázslatos,
szoprán hangját.

S közben, ütemesen, szinte az égboltot beborítóan,
angyalszárny – szerűen suhogtak a lepedők, huzatok
és ruhák.

Ez az a röpké epizód, ami leginkább megragadt
az olykor fátyolos emlékeimben.

...amint Édes... agyonmosott ágyneműi és kopottas
ruhái – csengő hangjától kísérve – úsznak, szállnak a
hűvös, tavaszi szélben, szív melengető léggört
termelve.

Kecskemét, 2005. november 26.

Ui:

Azóta is fájdalomam belülről árad,...
a soha meg nem szűnő

Az ember

Az ember, mint tudás, lendít, de egyben feszít is ostobasága,
s minden állomása, a mindenség földi zavarodottsága.
Mert a Hold árapályába gázol, de itt botladoz s fuldokol,
hisz amit elérve vél, az mind leendő jövőjén áthatol.
S múltján lyukat ütve, gyakorta tágít egyre szűkülő terén,
s belső látása, tereli külső, periférikus mezején...
És gondolatai, zavaros impulzusok fókuszában áll,
s táptalajra talál. S őrlí méltóságát erőszakolt kínja,
s illúzióját újra s újra megcsonkítva baját sikítja.
S így szférikus rezgése, a múltó vágy utáni remegése.

Kecskemét, 2006. november 02.

Megj.: pedig a teremtés és a darwinizmus és a természetes
szelekció elmélete között nincs ellentét.

A szerző

"A fejétől bűzlik a hal"

Spontánia

A szlogen, a direkt módon kialakult, egy országot belül és önmagával is határoltan kívül elválasztó és megosztó, érzelmi, szellemi és erkölcsi építkezés törését jelképezi,... az önmagából ismét kifordult hatalom sajátos konvergenciájában.

Az ebből eredő gazdasági megszorítás koherenciája a nemzetet tehetetlenségi erejével irányítja.

A vezérlő erő, az MSZP, az MSZMP-ból átalakult, és több évtizedes háttérrel rendelkező párt, mely a korábbi idők "megigézett" rétegeit továbbra is hamis illúziókban képes ringatni...

Eszközökben sem válogatva, hol laza szofisztikával, hol görcsösen hajszolja szavazóit a beléjük szuggerált, a jelenre formázott idealizmus árnyjátékába.

Mindezt, szinte már önhipnózisban, már - már egyfajta tudati zavarodottság megátalkodott keménységével teszi.

E folyamatosan akkumulálódó állapotban azon van mindenképp, hogy a hatalomból kikapcsolja a tényleges rendszerváltást rég akaró és tizenhét éve áhító erők képviselőit.

Tehát, az un. baloldal, átalakult elvrendszeréhez hűen generálja tudatát az egyoldalúan megkreált programjához, hiszen szorosan kötődik a külföldi - és politikáját támogató belföldi tőke népünket sanyargató és kihasználó érdekéhez is.

Előre szegezett fejjel, milliókat megtévesztetten, megveszekedett konoksággal veti neki önmagát az ellenzék által tapasztalatlanul és arrogánsan képviselt, de heterogén összetétele miatt is törvényszerűen háttérbe szorult, hagyományos értékeket megújítani szándékozó szellemiségének.

A hatalom birtokosai hamis, csúsztatott filozófiával polemizálva, új - és új módszerek bevezetésével - helyenként minden diplomáciai formalitást felrúgva - tördelnek szét és söpörnek félre most már minden ellenérvet, hogy végrehajthassák mindenáron elképzelésüket, nem törődve azzal sem, hogy hozzáállásukkal tovább bontják, rombolják az amúgy is repedezett nemzetszerkezet ősi fundamentumát.

E szellemet képviselők és támogatói minden platformon igyekeznek demoralizálni az ellenfeleket, hogy ezzel is manipulálják az ingadozókat.

A cselszövők, politikai harcuk színjátékában kórusként zümmögik hagyományos indulójukat:

- "Ez a harc lesz a végső!" ...

Tömeghipnózis alkalmazásával, az ámulatban tartott elvtársak és egykori kiszolgálóik valamint a félrevezethetők együttes táborával karöltve, szisztematikus kitartással győzhettek hát!...

A csalással kicsikart diadalnak az un. "Gyurcsány - csomag" lett az eredménye, mellyel az ország népességének több mint a felét várhatóan kritikus megélhetési állapotba taszítják.

A trükkös poszthuncutok ismét kijátszották a nemzetért küzdőket és a jólétet csak hírből ismerő egyszerű tömegeket. Az un. reformokkal ki tudja milyen pusztítást hajtottak - és hajtanak még végre? Az uniós tagság miatt, a Pénzügyi Bizottságot többször is félrevezetve, most már kényszerből is.

Az elhíresült fináléban a főszereplő még oda is szólt a párt - dívának - monológját befejezve:

- Kell-e még mondanom valamit? Ő pedig megnyugtatta:

- Nem, minden rendben van...

Balatonöszöd. Öszöd vagy nem öszöd? Megetetjük!

A hónapokig tartó, megdöbbenően arcátlan, párt - dramaturgiai ellenpontozásként alkalmazott hatásos porhintésen talán még Shakespeare is elmosolyodott volna...

A bekövetkezett hihetetlen a reménykedőkre bénító

erővel hatott...

Lassan felocsúdva a képtelenség csodájában bízva, minden munkában megfáradt és belerokkant ismét megtapasztalta, hogy az őket képviselők eljátszották bizalmukat, és hosszú, nagyon hosszú időre az "ördögnek" adták el lelküket. Úgy érezheti mindegyikük; azt kapta, amit megérdemelt...

Kecskemét, 2006. december 12.

Sorsom éjszakája

Rezzent, borzolt az est, s érint már rejtélye
az éjnek, és tágul az izgalom kéje,
s fekete lyukként szív a fény sötétébe.
S e pillanat oldja egy másba nappalom...
Majd enged a feszültség, puhán ölébe,
mint ősi szeretet, véd s zár a méhébe.
S a szülő reggelbe zavarodott képsor,...
most már álomból riadt élettani kór.
Kordul s vág éles emléke, mint éhes sarc,
mint ideget tépő, körömmel kapart karc.
Ég, mint nyílt sebre szórt bors... Hát ilyen a sors.

Kecskemét, 2006. december 14.

Megj.:

... mert érthetetlen vagyok,...

és mióta pusztítanak...

A különlegesen tisztákat.

Mindenkinél ott a rés

- az eltaszított fájdalomából fakadó -

Gyűlölet! Milyen visszataszító, undorító, de mennyire kifejező!
Mily őrzítő, félelmetesen hullámokat kavarázó erő,...
melyben már a gyengédség gyengeség, s teljesen kiszolgáltatott.
Benne pislákol még a szeretet, s csak árad a düh ámuló,
s meglepett, sötét sértettsége,... és a kétségbeeső,
de még remélő kétsége. A múlt pillanatnyi valósága,
mely mégis elillan. Az alárendeltség hűvös álnoksága,
mi egyszer csak vérforraló érzéssé robban, s izzón szétárad,
és sűrűsödő láza beléd szárad, s fonnyasztó, sebző tárad...
Túl képzeleten, ösztönössé fajul, s befelé szűkülve beléd ájul.

Kecskemét, 2003. január 31.

Megj.:

A szeretet, lemondás, és nem várunk érte semmit...

Belőlem bennetek

Rák vagyok, a még mindig érző,
a világ szemébe bevérző.
Borús hangulatomat néző,
lehangolóan mindent tetéző.
Keresem, s nem találok helyem,
s mindezt mélyen belém égetem.
Majd varasodott hegem tépem,
hogy a friss, sós ízt érezd népem !

Kecskemét, 2005. július 11.

Emlékeimből

Amit még keresek, kutatok -
a szép múlt, a volt rég, "magától"
elmúlt, és már csak az új, a más,...
csakis a hit lehet a kiút.

Kecskemét, 2005. július 20.

Ideámhoz

... mert hiszek az Úrban és szeretetben

A kedvesedként egyszer,
már, ha nem ölelhetlek,
talán rájössz ezerszer,
hogy örökké szeretlek,...
... mert még a halálnál is
tovább él a szerelem,
s makrancosan, de mégis
mindig ott leszel velem.

Kecskemét, 2003. január 29.

Egy pillanat villanása

/Mone-hoz egy estén/

Hold a tenger habjaiban,
fodroz csillanásaiban,
mint impresszionistaként
- a fény hulláma árnyaként -
siklok s rejtőzöm cikázva,
s felbukkanok eggyé válva,
a villódzó sziporkával
s mediterrán varázsával.

Kecskemét, 2005. július 27.

Az ellentétek csapdájában

Ahhoz, hogy együtt tudjunk érezni bárkivel, bármivel, adottságaink alapján számtalan dolgot, eseményt kell átélnünk életünk során. Karakterünk és személyiségünk formálódásában, öröklődésünk mellett döntő szerepet játszanak gyermek- és ifjúkorunk környezetének ránk ható mozzanatai.

A tapasztalatok azonban nemcsak kellemes érzéseket keltenek bennünk, hiszen az együttérzés fogalmát elsősorban fájdalmas, sőt sokszor megrázó élményekből származtatják, ill. azok eredetével azonosítják.

A jó benyomások persze - mértékletesség mellett - nem járnak testi - lelki - és idegi károsodásokkal, tehát azokat jó átélni.

Az empátia - együttérzés minél mélyebb azonosulása tehát gyötrő- és megdöbbentő érzések átéléseinek eredményeit jelenti, melyek az emberre elsősorban negatív hatásokat gyakorolnak - rendszerességtől függően -, így ártalmasakká válhatnak, túróképességünk határküszöbének szintjétől.

Ezzel nem mond ellen az sem, hogy a temperamentumosabb, azaz erősebb vérmérsékletűek gyakrabban találkoznak habitusuk miatt az élet változatosabb történéseivel. A megértő beleérzés tehetsége és beérése azonban elsősorban lelki

intelligencia kérdése, de a család normális vagy abnormális szerepe is óriási jelentőségű.

Aki képes az ember és más élőlény érzéseivel azonosulni, az számtalan helyzet megindító körülményeit s hatásait tudja magáévá tenni, így önzetlenségéből fakadóan a nemesebb jellemvonásnak ritka egyedei közé tartozik.

Az anyagi javak és körülmények élvezőjétől ellentétben az igazi emberi értékek megtestesítője és egyben kisugárzója. Szomorú tény, hogy pénzközpontú világunkban, a jobb létért való kényszerítő küzdelem a fiatalabb, de a középkorú generációt is az előnyösebb helyzetek, körülmények minden áron való meg-teremtésére sarkallja, így a korábbi, emberi értékekben a gazdag emberidea képe háttérbe szorult. Mondhatni nevetségessé vált.

Embertársunk, ha a mai kor szellemének megfelelő adottságokkal és érdekeltségi körrel nem rendelkezik, az áhított életszínvonalat képtelen elérni.

Aki viszont továbbra is megragad a hagyományos értékrend erényes vonulatában, csak a jelen sötét oldalát ismerheti meg. Igen fontos tehát, hogy a ma embere, adottságai mellett, milyen szorosabb - és tágabb értelemben vett közösségben kezd és folytatja a jelen és jövő kihívásainak kezeléséhez szükséges életvitelét. A társadalmi berendezkedés, gazdaságának színvonalától függő intézményi rendszere döntően meghatározza polgárainak

életminőségét s a különböző okok miatt lemaradók felzárkóztatásának lehetőségét.

A nemzet megfelelő helyzetbe való hozásának kulcsa, a helyes politika és gyakorlata, más nemzetekkel szembeni előny kicsikarása.

Törvényszerűen vonatkozik ez a magyarokra is, hiszen külső- és belső hatalmi érdekcsoportok szorításában küszködünk most is, és csak a megalkuvó - és szemforgató életművészek képesek a zavaros politikai állapot okozta laza joggyakorlat résein keresztül megtalálni az utat a vagyonyszerzésre.

Továbbra sincs kiemelkedő minőségű politikai- és szakmai csoportosulás, akik nagy hozzáértéssel s ha kell önzetlenül, összefogással vezetnék ki eladósodott, szegény országunkat a szinte kilátástalannak tűnő helyzetéből.

Képviselőink szégyenszemre folytatják már majd két évtizede álságos, nemzetet megosztó politikájukat.

Tudatosan megtevesztő, hiteltelenné vált intézményrendszerük hatásmechanizmusa lehangelő, pesszimiztikus jövőhangulatot sugall s érzékeltet polgáraival. Továbbra sem törődve az egykori Rákosi - rendszer által belénk oltott- és vert, a "Trianon" un. békeszerződésével örök időkre lelki beteggé nyomorított, egykor bátor és kiemelkedően

tehetséges nemzet önértékével. Pedig az ezredforduló óta minden értelmiséginek feladata lett volna e szégyenteljes megcsönkítés és az önbecsülés következetes agymosásából eredő önalázás emberi méltósággá való átformálása, az önbizalom hiány, hittel és reménnyel áldott feltöltése.

Természetesen az előzmények igaz folyamatainak következetes tudatba való építésével, hogy ne spontán önpusztító szégyenben kelljen élnünk.

Meg kellene már minden arra hivatottnak értenie végre, hogy egy-egy időszak pillanatnyi politikai előnyeitől függetlenül joga van széles körben megtudni a jelen- és a jövő generációinak, hogy egyes nép- és nemzet botor- és álnok- vagy félrevezetett vezetőinek döntése alapján lett a magyar nép példátlan módon büntetve, az akkori monarchia idegen érdekei - és sérelmei miatt kirobbantott I. Világháborúban való kényszer - részvételéért.

Ne felejtjük el, hogy valóság-hű történelmünkhöz hozzátartozik magyarságtudatunk, hazaszeretetünk ifjú generációnkba való ültetése, nevelése.

Tisztánlátásunk a továbbiakban megköveteli azt is, hogy emlékezzünk arra is, hogy a német világuralmi törekvés a harmincas években kíméletlen nyomást gyakorolt az akkor már összezsugorított, szegény Magyarországra is, melynek vezetői, ha akartak volna

sem tudtak ellenállni.

Így merült fel a kényszeredettség állapotában a magyarság újra egyesítésének természetes érzelemből eredő lehetősége. Az akkori kormányaink barátságot színlelő, de ellentmondást nem tűrő német ellenőrzése és a vezetőkörünkbe való beépülése, majd országunk megszállása nem tette lehetővé a háborúból való kiugrás akaratát.

Németország szétzúzását követően a nyugati nagyhatalmak - megfelelő elemzés nélkül - így a kényszer-szövetséges Szovjetúniónak, Sztálinnak koncként vetettek oda, a szlávizmus erősítésének koncepciójára, no és persze, a lehetőséget kihasználó, pálfordulást a legjobb pillanatban végrehajtó Románia megerősítésére.

Szerencsétlen népünk sorsa megpecsételődött.

A sztálinista, Rákosi nevével "fémjelzett" évek borzalmai, a szovjet katonaság jelenléte mellett is nemzeti robbanást eredményeztek.

Aztán az un. Kádár-korszak évtizedeiben, az 1956. évi Forradalom és Szabadságharc bukása, a megtorlást követő szorítást, bizonyos pártpolitikai megfontolásból, egyfajta felengedő lazulás váltotta fel. Aki nem tartozott a mintegy hatszázezernyi párttagok közé, ill. nem növelte azok szimpatizánsainak- és besúgóhálózatának táborát, azok csak nagy erőfeszítések árán biztosíthatták maguk és családjuk

számára a tisztes megélhetést, ha a Kommunista Párt ellenében nemhogy nem tettek semmilyen lépést, de még csak nem is beszéltek róla.

A pártpropaganda viszont minden területen és minden áron - nemzedékek átfedésével - folytatta a fiatalság, de az idősebb korosztály átnevelő munkáját, meggyőző stratégiáját 1989-ig melyet a szovjet csapatok jelenléte biztosított. Kádár János, tanulva az 1956. évi eseményekből, Hruscsov elképzelésétől eltérően kérte, sőt ragaszkodott a szovjet jelenléthez. A bűnös népként megbélyegzett, tudathasadt magyarság hallgatásra és identitás - zavarodottságban való küszködésre ítéltetett. Ilyen körülmények között a nemzeti öntudat igen kevés családban csírázhatott ki, hisz kioltották a magyarság érzésének tüzét.

A becsületes és tisztességes embereken úrrá lett a láthatatlan, röntgenszerű megfigyelés okozta félelem és bizalmatlanság, a hatalom megtévesztő álnokságából kisugárzó bénító erő, amit a "Nagytestvér", a Szovjetunió gerjesztett és irányított.

A legtöbb ember gyorsan vagy a hosszú idő kilátástalanságának pszichézise miatt behódolt, ill. elfásult, és sokuk a könnyebb élet lehetőségével élve kitörölte vagy elnyomta emberi mivoltát.

Az "átkos" rendszer hosszadalmas és következetes

nyomására a nép-, a nemzettest maradványát is kettészakította, melynek hatása a botrányosan gyenge politizálás - látszat gazdasági önállóság - tizenhatodik évében is tovább tartott.

Az egykori büszke emberi tartás egyenessége meghajlott, míg sokaké megtört.

A magyarságtudat zavara és életsíkkunk zűrzavara már nyolcvanhat éve tart. Megosztottságunk manapság gyorsuló tempóban tágul minden szempontból. Mikor és hogyan fog népünk így öntudatra ébredni?!

Kecskemét, 2006. május 08.

A hazug harácsolók

/spontánia/

Portrét festek olykor az életről, a hullámzó érzelmekről,...
de mindig érelve a témát, igazságot keresve bármiről.
Feszengnek, mert az emberlét mióta kutatja természetét?
S csak a földi flóra és fauna tárja fel tán eredetét ?...
S valóját mutatva, ellenpólusa az emberi kárhozatnak.
Nem tudva igazán semmit, s az önös vágyak s tettek mutálnak.
Leleménnyel, képmutatással a bázsalgató huncut absztrahál1,
s anyagának mérge túl soknál izgat, s élvezve zihál.
Himnuszunk, úgy tűnik pusztába kiáltott szó, s elemezve,
hasad, tudatunkat erjesztve, s életünket bekebelezve.

1 absztrahál: elvonatkoztat.

Kecskemét, 2005. augusztus 24.

Szükségletemmé vált **/helyesbítés/**

Már a szerelem szükségletembe talált.
Bár olyan nővel soha nem érintkeztem;
így nem szeretkeztem, pedig erre vágytam,
aki titkon, képzeletemben eggyé vált.
Volt, akibe szerelmes is voltam, röpkén,
vagy ideig - óráig, sőt valameddig,...
de aki a szívem is lehetett volna,
soha nem volt egy sem, egyszer sem, semeddig.

Mindenkiben azt szerettem, amit soha nem találtam:
az ideámat.

Kecskemét, 2005. július 8.

Az önámító önimádó

- Ideám ellentéte -

Mit úgy áhítasz, újra s újra kutatod, de lépteid
ármányával elárulod a megtévesztett lángolódot.
S felismerve, vámot mindig csak mások szednek tőled így,...
s elpereg a kincs, a már soha sincs, mire vágyad írgy.
Mert génjeidben már világra jöttöd; emberi fagyod,
s így létedért és melegedért csak lelket adhatod.
S ha a ragadós, mocskos kéz éjje látszatába merülsz,
mástól elhagyott tűz kihunyt lángjának hamvába terülsz.
S fejedre hiába szórod, lepereg önsajnálatod.

Kecskemét, 2006. december 26.

Révetegen

Engem már mióta ámulatba ejt az élet,
Melynek bogozott fonalába elrejtve élek.
Élek ?!... Csak hat milliárd között magamtól félek.
Szememet meresztem, de nem látom már az embert,
csak a legfelső fajt és a dagadó mételyt.
A hős őseim mellé árnyam majd mikor simul?...
Bennük fedve s nyílón vajon milyen világ tárul?
Az oly hosszú holtponton visszatér- e még álmom?...

Az élet emelt engem piedesztára, és így mindig
egyedül maradtam,... mint egy XX. sz-i trubadúr,
akinek ma már múltba veszett reménye,
talán legnagyobb kincse.

Nemcsak amit teszek, hanem amit
gondolok, elsősorban az vagyok.

A sors kegyetlen, de el kell viselni, mert abból tanulsz.

Kecskemét, 2006. május 5.

Minden kor abszurd abszolutizmusa

- Tapasztalatom alapján -

Az emberek az igazságot sokszínűvé festik, és úgy jellemzik: az igazságnak annyi arca van, ahány embert érint. Minden időben és korban a görbe úton haladók és spekulánsok a számukra előnyös körülményeket, helyzeteket így magyarázták.

A ravaszak, a sunyi képmutatók soha nem vették tudomásul, és főleg nem alkalmazták azt a tézist, miszerint; csak egy igazság van, azaz egy az igazság. Ellenben más, csak polémia. Ezért aztán soha nem az igazság győz, hanem az egyéni vagy kölcsönös érdek, a valamilyen kapcsolat, ill. láncolatainak összefonódása. Én, másképp szeretnék élni, miért nem fogunk össze ?!

Kecskemét, 2006. május 15.

... bele a küszködésbe

Már mióta várok? Láz a türelembe,...
és nem beszélek sohasem a légbe,
mert tettem is a dolgok érdekébe,...
de elegendő lett, s teszek az egészbe!

Évfordulóm éjjelén

Sírni volna kedvem,
de már azt sem tudok,
csak az életem s nedvem,...
s magamba fulladok.

Kecskemét, 2005. július 7-8.

Áramlatában

Mióta már, hogy átmenetek áramlataiban bújdosok,
s hangom, nyomottan s elnyomottan,... s csak írásaimban lobogok.
Látszólag úgy tűnik, személyem letűnik. Hogy fér az emberbe?!
Mint lefagyasztott pete, ha nem kerülhet meleg élettérbe.
S kaotikus örvénybe érve, a váratlan tán egyszer beér.
Táptalaja s magja, kidobva is szennyeteken teret kér,...
és vére nemzetemnek meg- megtisztulva salakját kilöki,
s egyszer tisztán keringtetve a szokványos rögzültet megtöri.

Kecskemét, 2005. szeptember 16.

Egy elképzelt demokrácia szólásszabadsága

Az érintetlenek letéteményesei

Spontánia

Korábban országunk számtalan "prímjénél" próbálkoztam, majd városom irodalmi lapjának főszerkesztőjével vettem fel a kapcsolatot, direkt vállalva a korábbi ellentétek ellenére is az esetleges megaláztatást, és nem volt számomra meglepetés, hogy az esetlegesség megvalósult.

Meg kellett győződnöm arról, hogy az un. hivatalos írói körök képviselői országszerte gátlástalanul kisajátították önmaguk- és klikkjeik számára az irodalmat, de erről már többször tettem említést korábban.

Sajnálatos, hogy e zárt rendszer páholyának tagjai öntörvényük képmutató őrzőjeként játszatják sajátos színjátékukat társadalmi rendjükben.

E kulisszált szervezettség erőltetett misztifikációi ellen nem akar és nem képes tenni senki, mert piedesztáltságuk megközelíthetetlen s elérhetetlen.

Hol vérforraló indulat fog el, hol eme abszurditáson elmélkedve buggyan ki- vagy fel belőlem öniróniám röheje.

Társadalom a társadalomban ellen pedig a széles

körben és tömegesen impotenssé vált szemforgató statisztéria csak kegyet vár; mert "impérium in impérió" jelenségről van szó. Elképesztő, ahogy míg értelmét látják - beltenyészetű nyelvvel - , hogyan nyalják egymás ülepét ?! S ha netalántán a magyar Olimposzon "isteneink" összekapnak a koncon, egymást gáncsolják el a "Panteon" küszöbénél.

A kívül tolongók pedig a színleltség szükségszerű, kaméleoni álcájába burkolózva parádéznak, önmaguk tetszésnyilvánításától megrészegülten.

Olykor, nagyon ritkán, azért művészi filozófiájukat igazolandó, beemelnek maguk közé egy-egy kandidáló, a "mag" uszályába vonzott szimpatizánst, a hierarchiájuk elveinek - és politikájuknak megfelelő és azokra felesküdt kiválasztottat. S foroghat tovább a mókuskergető!

Ez az önteltségben úszó sznobizmus persze táptalajra talált az un. amatőr körökben is, melyekben szintén pöffeszkedésre teret nyújtó, önmagukat díjazható alapítványokat hoztak létre. "Vanitatum vanitas" jellegeként.

Természetesen a más értékrendet képviselőket könyörtelenül demoralizálják minden platformon.

Ellehetetlenítik mindazokat, akik bármely mesterségesen kiépített rendszer bigott - és álságos, íratlan szabályait megsértik, akik nem illenek bele struktúrájukba.

Legyen az akár Kossuth-díjas vagy netalántán Nobel-díjas is. Így járt többek között Hatvani Dániel és évtizedekkel ezelőtt Kertész Imre is, mert ilyen a mindenkori felépítmény. Az igazságtalanságok által réselt szerkezetek bizonytalan alapokon állnak mindig, hiába injektálják.

Ez a jelenkor márciusának üzenete a mindenkor társadalmaknak.

Kecskemét, 2006. március 27.

A kétkedő tevékenykedő

Úgy tűnik létfonalam málad, bennetek foszlik emberi szálam,
és súrlódik, csavarodó ága mentén spirálja nyomódik.
Nem kérdés, mi van érettem, s az el nem jöttért mennyit
tehettem.
Az ízt, megnyúlva követte, s már ráérzek, miért is élhettem.
S a kérkedő magával évődik, bár jövőképe mosódik.
Így alázatomban magam találom, s a többi, csak lázálom,...
melyben mindennapjaim csavar - zavart kerget idegeimben,
mert félkészén s átglyúrtan értelmet hiába szórtam merészen.

Kecskemét, 2005. november 19.

Megjegyzés:

Én, huszonöt év után belerokkantam
a kemény és tisztességes munkába, mert
nem becsülték, csak kiröhögték, sőt, ha
szóltam, retorziót alkalmaztak...
Rokkantságomért még tiszteletet sem
kaptam, nemhogy rendes nyugdíjat.
Azóta is minden területen csak hazugság,
erkölcsi fertő tapasztalható, és a
társadalom málik, rothad továbbra is.

Egykor a tévúton haladótól

- ideámnak -

A mi számmisztikánk 8-asának egyéniségünk
önmagában is záruló, de egy hasonló személyiség,
ugyancsak azonos formációjában csatlakoztatható
és összetartó gyűrűk szimbóluma.

A kettősség egymásba kapcsolható vagy társítható
egysége, mely az O-kból válhat örökérvényű számmá,
talán a mienké, a bennünket jelképezhető összetartozásunké.
Felajánlom az enyémet /8/ ennek jeléül, amelyhez -
minden feltétel nélkül - kapcsolódhat a tiéd is, ha az
mindazért illeszkedik, amiért az létrejöttéért megvalósulhat.

Fogadd tőlem a kölcsönösség formációjának
összeforrtóságáért.

Kecskemét, 2006. december 24.

Kényszerállomásom emléke

- nyaki gerincműtétem -

Napom tükréből egy halványuló
és mégis ámuló, fénylő pár - mint
kopár tájra lebukó napsugár -,
kvarccsillámokba zárva megpihen.
...de pillanatban múlik el léte...
Villan még, s árnyékot vet a múltba,
s közvetítő s álmodtató kényszerítő.
S a végtelen idő pereg bennem,
csontosodott gerincemet hántva,
ős üstökös jegében szikrázva.

Kecskemét, 2006. október 14.

Jellemző kép

Az ember, nem más, mint
az istenség és tán evolúció
bizonytalanságának rejtélye,
az idő és tér és képzelet
abszurd tényezőinek jelképe.

Kecskemét, 2006. július 8.

Előjogok és összefonódások

/Az utolsó két kötetem margójára/

Tárca

Kiábrándító tényt kell közölnöm.

Rezignáltan kellett tudomásul vennem, hogy az ötödik- és a hatodik köteteimben foglaltak ellenére sem tágulhat ki másságom élettere.

Ismerőseim erőteljes lélektani nyomására felkerestem a Forrás c. helyi irodalmi lap főszerkesztőjét, aki már a többi munkatársával együtt ismerte a hivatalos irodalmi körök segítőkészségével kapcsolatos elmarasztaló írásaimat.

Nyomasztó lelkiállapotomat végül is legyűrve, átadtam a feltűnően szívélyes Füzi Lászlónak könyveimet, aki éppen szabadságra készülődött. Mutatva készségét, rögtön olvasgatni kezdte, lapozgatva utolsó kötetemet. Majd a nyitott könyvet kezében tartva kísért ki, kérve, hogy pár hét múlva, pihenését követően keressem meg.

Nos, 2006. január 11-én felhívtam, hogy bemennék írásaimért, de erre, elfoglaltsága miatt csak másnap kerülhetett sor.

Találkozásunk létrejöttékor éppen éves beszámolóját diktálta fiatal titkárnőjének, de igen nyájasan fogadott.

Arról a dohányzóasztalról, melynél korábban átadtam féltett kincsemet, vette magához köteteimet, és sokat sejtető mosollyal invitált át a harmadik szobába.

Hellyel kínált. Hosszan nézve, nagy levegőt véve, szinte váratlanul, a dolog közepébe vágva egyszerűen kibökte: könyveim nem irodalom ! Sistergő csend támadt. Valósággal szuggerálva nézett. Nekem, a düh- és a gűny éhes, kitörni vágyó érzése jutott...

Végül is fegyelmezve magamat, csak lakonikus egyszerűséggel jeleztem, hogy értem.

Már kászálódtam is, amikor még megjegyezte - valószínűleg korábbi, Dobozsi Eszter degradáló cikkére is írt válaszaim alapján - hogy helyenként igen harcias vagyok.

Kétségtelen volt számomra, hogy kezdettől fogva honnan fúj a szél. Annál is inkább, mivel Árapály c. három éve kiadott kötetemet vizsgálgatva, észrevettem, hogy abba még csak bele sem lapozott.

A Pengeélen c. művemben - már ha bele is olvasott, korábbi, Így írunk mi c. akkori országos pályázaton díjazott Lidércnyomás c. versemet sem vette észre...

Akkor persze író - költő pesti egyetemisták zsűrizték a benyújtott sok ezer művet, és nem az önmaguknak pénzkereseti lehetőségeket biztosító hivatásos "determinek" alkotta bíráló bizottságok, akiknél, biztos hírforrások szerint, már előre el van döntve, hogy kik a befutók! Egyébként sem hittem - a

visszajelzésekből -, hogy évtizedek alatt, hat könyv birtokában, ennyire "elhülyültem" volna?!

Gondolataimat igazolva láttam abból is, ahogy az irodából kifelé készülődve, hirtelen, egy másik "babérlevelessel" megjelent régi, színlelő, valamikor sűrűn együtt borozgató "kedves" ismerősöm Buda Ferenc, aki meglátva, pengévé szűkült szemmel gyorsan félre oldalazott, köszönésre sem méltatva.

Hazafelé eszembe jutott Kertész Imre életútja, aki, ha nem választja hosszú ideig Németországot második hazájának, soha nem kapta volna meg - munkássága és itthoni "protektorai" segítségével mellett a Nobel-díjat. Elégtétel számomra is, hogy Erdélyben megjelentettek...

Aztán eszembe jutott egyik, Dobozi Eszter végzős, tehetséges diákja, aki egyik versemet olvasva, kifejtette, hogy művem sokkal jobban tetszik neki, mint igazgatójának bármelyik érthetetlen verse.

Másnap, végre megmosolyogtatott a Gong-Rádió bejelentése, miszerint a könyvtárban, délután Buda Ferenc, Kossuth-díjas költő bemutatja Árapály c. kötetét!

Kecskemét, 2006. január 12.

Érzelmi szemelvények

I. Sorsforgó

Óh, Istenem ! Hogy tud mardosni ennyire a bű,
az érzelmeimet megcsúfoló, élő bábu?!...
Mint egykor Csokonait, ama csalfa reménye,
s Adyt, Adélja - Lédája,... a sors kedve - kénye.
Hogy bírjam elviselni, az ördög megcsiklandoz,
s bögdös, majd zsigerem szaggatva, kínomnak áldoz.
Úgy tűnik, minden hiába, Nemezisz is üldöz,
Ámort színlelve, a pokol bugyraiba nyűgöz.
Már - már feladom, hiszen nem jelez égi fonom,...
ármány és szerelem, ütköző; eleven kínom.
Mégiscsak tűröm, viselem, mert nem tehetek mást,
míg egyszer be nem borít az örök földi palást.

Hévíz, 2007. január 14.

II. Kozmikus hurkaimmal

Bárhol is vagyok vagy netán utazgatom,
Bennem élsz égve spirális gondolatom.
Hol izzón, majd csendesülten s bágyatagon,
melenget zizgő parazsad álmatagon.
S bennük rejtve "táltos énem" közvetített,
s kilenc spinnel tölt fel pillanati törtet.
Kozmikus viharban áll még magyar valóm,
s az értékrendeket áthidaló pallóm.
S a kapcsok, mint kihunyó azsúr csillagok,
bennünk élnek tovább, s fényükben ragyogok.

Hévíz, 2007. január 15.

Különös állapotban

/elbeszélés/

Egy éjszaka rendkívüli, furcsa közegbe, vagy dimenzióba,... de az az igazság, nem is tudom pontosan mibe, milyen spirituális állapotba kerültem.

Egyszer csak hosszú, színtelen tér- és időszünet után teljes emlékezetkiesésen, amnézián estem át.

Majd, mint valami szem, furcsa, egyre halványuló szürkességben találtam magam. Minden légszerű volt, melyben egy kucsmás - gubacsos emberi alakot láttam, talpig feketében.

Ismerősnek tűnt, de mégsem tudtam rájönni, hogy kicsoda. Csak állt, és üres szemmel nézett.

A következő pillanatban a kecskeméti temetőben érezhettem magam. Egy nőies, halvány alak temetési szertartást intézett. Magasnak és középkorúnak látszott.

Az ezt követő képben engem temettek...

Anyám mellé kerültem. Teljes életszerűen feküdt a jobbomon. Hosszasan megszemlélt, majd beszélt hozzám, de nem hallottam, hogy mit. Egyébként is minden eddigi esemény hangtalanul zajlott le.

Aztán kimondhatatlanul borzalmas fájdalommá váltam. Olyan szörnyű volt, hogy még ordítani sem tudtam.

Majd hirtelen lángok csaptak föl körülöttem, de csak láttam, de nem érzékeltem.

Ezután az égen, egy, az üstökösökre jellemző ábrázolású lángcsóva jelent meg, melyből szikraként pattantam ki. Az égbolt elsötétült, és egy, kortalanul idős, de erős testalkatú, szakállas alak szólalt meg, mint kiderült, az "Úr" volt.

Szólott, és mondá nékem: - Ádámként újjá teremtettelek. Látom azonban, hogy szomorú vagy - mondta, és belelátott a gondolataimba.

S szólott újra: - Egyedül érzed magad, pedig a szíved tele van szeretettel és alázattal. Mivel megtisztultál, adok melléd egy asszonyt. - Mondta a nevét, és én csodálkoztam, hogy a nő már férjezett volt.

Az "Úr" ismét megszólalt: - Ne csodálkozz! A csodák még előtted állnak. Szeresd az asszonyt, ha ő is akarja!... ha nem, akkor állj tovább! Majd csodálkozni fogsz akkor is.

Teljesen megnyugodtam. Nem tudtam, csak éreztem, hogy egészen más vagyok, mint egykor lehettem. S már nem érdekelt semmi.

Örültem, hogy az Isten ily kegyes volt hozzám. Már arra sem emlékeztem, hogy korábban hogy gyötört és marcangolt a bűz!

Aztán lassan, nagyon lassan megjelent tudatomban az asszony nem látható, csak érzékelhető alakja.

Az arcát is teljes homály fedte. Csak azt éreztem, hogy

nagyon vonzódunk egymáshoz.

Majd vártam,... és most is várom a választ.

Nem tudom, hogy ezek után hogyan vált tudattalanom öntudattá?... Nem is fontos.

Az viszont igen, hogy mindezt átélhettem.

Kecskemét - Hévíz, 2007. január 20-21.

Még szeretem

Spontánia

Ideámhoz

Tudod, még mindig szeretem a mindennapok homályát,
az olykor huncutul érkező váratlanság izgalmát.
Csordultig tölt élménye, hisz a másnapok előzménye.
S mily zsongató tud lenni az estéinket megtölteni,
a szívemet dobogató melódiákba ölelni... ?
S mind befonni ideghálómba, a végtelent tágitva.
S bőrödet melengetni, és férfiasan érinteni,
talányokba csepegtetve az izgató lét nyugalmát ?...
Csalóka képekbe festeni színeim palettáját;
a végtelennek tűnő s izzó érzelmeink zálogát.

Kecskemét, 2007. február 11.

Ideámhoz

A természet virágai közt megleltelek,
és ha távol vagyok, szívemben melengetlek.
Érzed te is e tiszta érzés pillanatát,
a közöttünk sugárzó szeretet vonzását ?!

Kecskemét, 2007. február 11.

"Reményemmel életembe fojtva"

Az akkor percei neked öröm - morzsákat pergettek,
míg az esti órák magányát égette korgó gyomrom.
S az éjek, hányatott álmok szerepével kergettek.
Majd nappalod árulása sebezte meg ölelő karom,
s idegeimet borzolta átváltozásod,... földi bolygó!
A magába forduló árny természetét átgomolygó...
Egykori kéz áldása és nyugalma mikor lesz enyém,
és meddig fertőzhet egy tisztát egy alattomos kelevény?...
Mert "édesem" most már keserűvé vált az idő nyelven.
Hiába itattam cukrossá ért véremből, árvultam.
S kortyolgatta szerelemem, mely fagyától repedt, s átkoztam.
S mérge fonnyasztja életemet, álságára ébredvén,
és görcsbe rántja újra és újra lüktető ereim.
Rózsaszírom nedvére szomjaznak izzadó sejteim.
Majd holdsugarak hulltak rám, s fénycsenddel betérítettek,
simogatva s hűsítve felhevült lényemet, s értettek.
Átjártak a belém oldott s áradó misztériummal,
s kedvembe ívódva, csókká válhatunk majd talányommal?
S te, csalfa hang, a zűr már csak a tiéd, nekem át ne add,
mert Isten lesz, ki bűnöddel természetessé nem fogad!

Kecskemét, 2007. január 22.

Fohászmom

Mondd, Uram, egyesek miért becsstelenek és ölhetnek,
s mások a léleknek adagolva, mérget csepegtetnek!?
Mondd meg nékem, s adj jelet, mely a legnagyobb emberi bűn;
álságosan megjátszva a szeretetet, külsőleg, hűn!?
Elárvalva a szerelmet, s eldobva, mint a szemetet!?
Talán gyors gyilkokként megszabadítani a szenvedtet?
S apasztva erőt, a szeretőt, gyengítve alaposan,
s beléfojtani a reményt, az utolsót, végleg, lassan?
Mondd hát, Uram, nekem miért az örök sorvadást szántad,
vagy csak így gyógyítasz ki ebből, hát nékem ezt kívántad!?
Most itt heverek előtted, megkínózva, összetörve,...
de köszönöm mindazt, amit egy porszemnek szánsz előre.

Kecskemét, 2007. február 10.

Mottó:

Emlékeimben olykor felötlik a múlt,
amiből jelenem valamit megtanult.
Az álság most már mindennapos társaság,
de hittel mindig legyőzi a tisztaság.

A szerző

A magányból kiölelő ágnak

Költeményes próza

Tudod, természetemből fakadóan sokat gondolkodom.

Bármit is csinálok, foglalkoztat a jelen honlapja, mely még a múlt is sokszor elbizonytalanítja.

Főleg, amióta elvesztettem az életem utóbbi időszakának legszebb ágát, és nem tudni, hogy a tavasz fakaszt-e újat, vagy folytatja az enyhe és mégis riasztó tél talányát?

Ki tudja?...

Azért reménykedem, de a gyakori, feltámadó szél - jó hangulatommal együtt - rendszeresen szertefújja, és elveszti valahol,... az Isten tudja? Közben birkózom a vékonyabb és gyengébb ágacskáimat tördelő természeti elemmel, mely néha igencsak nekifeszül, és én ilyenkor ösztönösen félek, aggódva meggyengült gyökereimért is.

Majd a megszelídült orkánrohamok után megbékélve, és a megszokott gondolatfonalamat is meglelve, a már szétszóródott magvaimra gondolok.

Vajon a Földanyába rögzülni tudtak-e, hiszen olyan parányiak és sérülékenyek?

Bízom abban, hogy többnek is sikerül kicsíráznia.

Itt, egyedül, közel és mégis távol mindentől és mindenkitől, a szellők áramlatainak segítségével kapok hírt a világ dolgairól. Ahogy gyengéd lökeshullámaik átfutnak és hiányos koronám ága - bogain, minden rezdülést átéreznek gesztjeim. Nyugvó nedvemen átcikázva, megborzongatnak áramlataik.

Ilyenkor érzékelem a földi lét sivárosodó, de mégis mindig megújhodni kész szösszeneteinek vonulatát.

Majd elmélázgatok. Zöldellőn tán, másmilyené alakulván, felfrissülve gyönyörködhetem a természetem magától értetődő, számtalan új hajtásán. Elképzelésemet, mint titkos sóhajom vágyát, szólongatom, susogom, feszülten figyelve, hogy még alvó ereimben hallgathassam vissza hangzatom, hogy így is hathassak jellemzőim tisztaságára. Megőrizve azért sajátosan nyíló - és záruló türelmem biztonságát, hogy egy napon, megszabadulva vad hajtásaimtól, végre zsendülve, szabad teret engedhessek a változásnak, és felpezsdülve, egyre erősödve törhessek a Nap, az ég felé. Abban a hitben, hogy aki felém jár, kedvét lelheti bennem.

Nagyon szeretném már - mint büszkén küszködő - , hogy egyedüllétem törvénytörő állapotát, az oly igen várt, üdítő tavaszi záporok megváltoztassák. Derülátón várva, hogy talán hamarosan megérinthessem végre a természet nyújtotta társat, és

annak is belém kapaszkodó és ölelő, a szeretettel
felém forduló ágát.

Kecskemét, 2007. február 12.

A szerző

Mi az irodalom?

Örökérvényű és szükségszerű,
jó gondolatok időtálló és
gyönyörködtető kifejezése.

Sajátos stílusirányzatom:

Empírikus spontanizmus

Definíciója:

A tanultak, a tapasztaltak
által rögzült s egyénien
fejlődő bölcseletem
ihletettségéből fakadó eksztatikus,
lírai megnyilvánulása.

A szerző

B. Éváról

Nekem higgy, ne a szemednek!

*/Az ébrenlét és az álmok között/
elbeszélés*

Miklós mellkasában hullámokban tört fel a fájdalom. Gyomrában pedig mintha hentes munkálkodott volna. Levegőért kapkodott. Közben ökölrel ütögette szegycsontját, hogy erőltetjes csapásaival kissé megossza és eltereje figyelmét a reflexmódon jelentkező gyötrelemtől.

Hosszan küszködött, de kevés sikerrel.

Gyorsuló szívbillentyű összehúzódásai tachicardiát okozva kapcsolták erőltett menetbe testének motorját, mely össze-vissza kalimpált. Erei, a fejébe tóduló vértől pattanásig feszültek.

Életösztönétől hajtva kutatott gyógyszerei között. Bevett pár tablettát, és ha nehezebbre esett, imádkozott. Fokozódó mellkasi szorításai miatt azonban eluralkodott rajta emberi gyengesége, és ekkor már gyors végkimenetelért könyörgött.

Az eltelt utóbbi, közel nyolc év alatt, egyedülléte és egyre elviselhetetlenebbé váló kapcsolata súlyos gerincbetegsége mellett, gyakran döntötte mély depresszióba.

Akik egykor fényes jövőt jósoltak számára, dilettánsoknak bizonyultak.

Különben is, elege volt mindenből.

A politikát csak messziről ugató, a nemzetgazdaságot

elsősorban önös célokra felhasználó siserehadból, a társadalom és magánéletének egyetlen biztos sajátosságából, a bizonytalanságból. Egyáltalán, az egész életből.

Most azonban csak az volt fontos, számára, hogy rátört anginás rohamát túlélje vagy minél előbb, végérvényesen legyen már vége...!

Kínlódása közepette nem is tudta hogyan került ki lakásának kis udvarára, csak önkéntelenül oda-vissza róttá métereket.

A görcsök intenzitása egyszer csak alábbhagyott, és Miklós kertiszékbe rogyott. Kimerülve, merev tekintettel bámulta az alcsonyan suhanó felhőpamacsokat. Nem érezékelte az idő múlását, csak arra lett figyelmes, hogy kínos csend veszi körül. Ahogy egyre jobban érezte magát, lelke mélyéből alattomosan kúsztak elő az elmúlt időszak történéseinek eseményfonalai, és gondolatait gúzsba kötötték.

Először hideg futott végig a hátán, majd forróság és szégyenérzettel vegyes düh öntötte el.

Azt hitte korábban, hogy ami pár éve esett meg vele, annál már becstelenebb emberi megnyilvánulást nem élhet át, de tévedett. Akkor majdnem végleg feladta, de az utóbbi hónapok, barátnője, Eszter által okozott rémségeibe beleroppant.

Magába roskadva, teljes mozdulatlanságba merevedett, csak lázas agya dolgozott

összefüggéstelenül.

Néha felsóhajtott, hol meg felnyögött.

Nem sajnálta, hanem egyenesen gyűlölte önmagát. Azt a lényt, aki számára valósággal szörnyeteggé vált; Esztert pedig nyűvként utálta. Émelyítően undorodott tőle.

Attól, akit egykor annyira szeretett?!

Tudta, hogy az asszony önmagát mocskolta be, de mivel Miklós a posványba süllyedt emberi cselekmények akaratlan részese, elszenvedője volt, így az üdítő megbocsájtás állapotát képtelen volt megélni.

Úgy vélte, azt kapta, amit naívitása miatt megérdemelt, amit az Isten valamiért jogosan ráért, és ettől az önmarcangolásától emberi méltósága darabokra esett szét.

Elvették önbecsülését. A hitéért...!

Légzése felgyorsult, és jó darabig kapkodóvá vált. Feszengve üldögélt, míg az időközben szellővé csendesült szél lágyan cirogatta arcát. Ettől, a kíméletlenül erős nyugtalansága idővel felengedett, majd Miklós lassan eltompulva elszenderült.

Álmodott. Idegei karjában olykor meg-megrándultak, de aludt.

Ismét átélte súlyos, nyaki gerincműtétének az altatásból való szörnyű ébredési szakaszát is.

Amikor egy nedves, teljesen zárt pánckabinban, levegő után kapkodva, nekiesik kétségbeesetten az áttörhetetlen falnak. A vastag lemez felülete néha

megcsillant a gyér fényben, amit a szeméből kisugárzó léte szórt rá, ami az életéért való küzdelemben erejével arányosan gyengült. Légszomjától tüdeje majd kiszakad, ahogyan utóljára feszült neki - szinte önkívületben - a roppant szilárd szerkezetnek.

Közben ordítani szeretett volna, de hang nem jött ki a torkán.

Összeszedte maradék erejét, és csak nyomta, nyomta, majd beleszakadva.

Nagy megdöbbenésére - amikor már éppen feladni készült -, a fülke hangtalanul megnyílt. Nem kettévált, hanem a kezének helyén szertefoszlott. A betörő fénytől vakon, nagyot sóhajtva, szippanthatott a beáramló levegőből, és ez, maga volt a csoda. Ezután sem látott semmit. Lénye egybeolvadt a sziporkázó fehérséggel. Majd váratlanul más idő-térbe került. Nehezen jött csak rá, hogy mi is történt vele.

Aztán, amint feküldt, hirtelen meglódult.

A kórteremben alig érzékelte környezetét. Mintha fejből kiszivattyúzták volna a vért. Küszködött e hatás okozta látászavarral. Halványan csak az orvost és Esztert észlelte, amint elfordulnak ágyától, és megindulnak kifelé a szobából.

Ahogy erőködve nézett utánuk, valami megmagyarázhatatlanul különleges, összefüggésében valahogy mégis rendezettnek tűnő, sajátos zűrzavar támadt agyában. Ismért rosszullét környékezte, és mielőtt a soha át nem élt ájulásba zuhant volna,

Miklós érezte, hogy koponyájában szinte szintelen, több szálon futó nyaláb suhan az asszony felé. Eszter feje körül spirálisan forgott szélesebesen, majd egy pillanat alatt eltűnt a homlokán keresztül. Aztán, mintha egy készüléket kapcsoltak volna be, képernyő jelent meg, melyen lehetett látni az asszony először gomolygó, de egyre kitisztuló gondolathalmazait.

E fantasztikus, spirituális kapcsolat esemény folyamat mutatta Eszter közelmúltját, majd jelenét és közeljövőjét is, melyeket akarattal bármikor oda-vissza lehetett pergetni.

Miklós megremegett. Mindaz, ami megjelent előtte, nagyvonalakban már az előző hetek egyértelmű jelei által transformáltan megegyeztek a korábbi, tudatalattijából felszakadó képláncával. Most minden helyére igazodva megtapadt tudatában.

Most minden helyére igazodva megtapadt tudatában. A tásközvetítők és alkalmi ismeretség forgatagán keresztül, a TV. VIASAT3 csatornáján megjelenő, hasonló szolgáltatást reklámozó jeleivel és számaival együtt, melyeken az asszony titokban bejelentkezett, és az érdeklődőkkel - mert csinos nő -, SMS-zett. Másokkal interneten E-MAIL-ezve tartotta a kapcsolatot. Lyukas óráiban de délután és este is találkozgatott férfiakkal. Aki elképzelhető volt számára, azzal intim kapcsolatot is létesített. Közben, barátnőjének erőszakos, de szimpatikusan kedves hetvenkét éves volt főnökével is lefeküdt. Anyagi támogatás ellenében - nem mintha Eszternek erre

szüksége lett volna -, keddenként délután és szombatonként este 2-2 órát töltött nála. Így jobban lehetett a pénzt szórni, hiszen Miklóstra ilyen tekintetben már nem számíthaott. Ezért Eszter “leterheltségre” hivatkozva a férfira is két alkalmat szánt hetenként, biztos ami biztos alapon, hiszen sosem lehet tudni mi üt be?...”Randevúi” során persze egyik mobilján sem volt elérhető. Sosem hallotta ilyenkor a telefon szignálját, mert vagy lehallkította vagy másra koncentrált. Az ominózus, elképesztően undorító esete Miklósnak, Eszter utolsó, tavaszi békülési folyamatának végső mozzanatakor történt. Az asszony most más férfitől érkezve, magában hordozva közöszlésének maradványait - kitágultan és sikosan kezdeményezve - az aktus során átmaszatozta Miklóstra. A fehér színű konglomerátumtól ledöbbsent férfinak a felháborodottat még Eszter játszotta el, és elviharzott. Visszakiállította még, hogy Miklós gondolkozzon el viselkedésén!

A kertiszek hosszú ideig tartó használatának fájdalmassá váló kényelmetlensége és az agyat lágyító álmok okozta izgalom a férfit felébresztette.

Kábán meredt maga elé, de annak is örült, hogy észhez tért. A sokáig tartó kintléttől fázósan rezzen össze, majd nehézkesen felkászálódott, és sietősen igyekezett be a nappaliba.

A konvektor melegétől elpilledt, és a nyomasztó emlékek foszlányai is elültek.

Agya egy ideig kikapcsolt.

Aztán a félhomályban tovább révedett, majd az ismét gerjedő nyugtalansága ellenére is visszasüppedt a víziók világába. Eszterrel kapcsolatos tapasztalatainak képanyaga megint felelevenett.

Az asszony iránt egykor érzett vonzalmainak okaiban kutatva, szétesett szeretetének szemcséit próbálta összeillesztgetni. Azok azonban sziszifusz hiábavalóságával gurultak szét minduntalan. Halvány képtöréseket hagytak azért magunk után, de Miklós bárhogya is igyekezett, Eszter számára mentő momentumot nem tudott felmutatni.

Talán korábban az asszonyban olykor azért megmoccanhatott valami emberinek nevezhető szöszenet, amert olyankor játékos kétszínűséggel kedveskedett. Gyermekkora óta megszokta a kéjesen borzongató masszírozást, simogatást, amit férfias gyengédséggel Miklóstól megkapott. Ezért volt még az időszakos ragaszkodás?... Kárörömmel töltötte el azonban, hogy a férfi az el-elmaradó találkozások miatt néha búskomorra vált. Ilyenkor Miklós kérdéseit nem akarta meghallani vagy mellébeszélt. Kirobbanó vitájuk végén aztán, megunva a férfi aggályait, felcsattanva, beteges féltékenységgel rágalmazta meg. Amikor Miklósnak betelt a pohár, és tévedhetetlen logikájával megcáfolta Eszter buta, gátlástalan handabandázásait, az fúriaként tombolt. Hisztérikusan, bosszúvágytól hajtva, azzal csapva arcul a férfit, hogy befejezete,...vége!

A hosszú, nagy hullámokat kavaráó évek alatt már

néhányszor az elkényeztetett asszony szájából elhangzott ugyan ez a végszó, de dühöngésük valahogy mindig lecsendesült.

Az utóbbi időszak asszonyi aljassága azonban Miklósban hűrként felszült, ami most elpattant. A pillanatnyi örület szinte robbant benne. Emberi méltóságában vérig sértetten kapkodott levegő után. Szíve a torkában kalapált. Hiába kérte hát Esztert, hogy tisztességesen viselkedjen?! Remegett a felindulástól. Hirtelen gyors elhatározásra jutott, amit tett követte. Az egykor, örök szeretetük jelképeként Eszternek ajándékozott ékszereket tartalmazó díszdoboz után nyúlt. Az asszony észre véve a szándékot, felpaprikázottan perdült a férfi elé, és artikuláltanul üvöltötte, hogy azokat nem adja! Miklós szuggesztív tekintete azonban elhallgatta. Eszter egymás után kapkodta ki a dísztárgyakat, mindegyiket a padlóhoz csapva. A férfi amikor meglátta Édesanyja egykori hagyatékát is, majdnem pofon ütötte. Még időben visszafogta magát, de önuralma akkora erőfeszítésébe került, hogy szívét erős, áramütés-szerű nyilalás érte. Belefehéredett. Megtorpant. Majd, ha nehezen is, de összeszedte az aranytárgyakat, és zsebre tette. Leakasztotta a hajdan vett szép csendéletet ábrázoló festményt is a falról, és öltözködni kezdett.

Az asszony félreértve Miklósban a korábban lezajló átváltozást, gyorsan sarkig rántva a bejárati ajtót, ordítva mocskolódott. A férfi félretolta Esztert, és

lebotorkált a negyedik emeletről, majd nagy sohajjal lépett ki a társasház kapuján.

Othon tátongó csend fogadta. Miklós tudta, hogy feleslegesen küszködött annyi éven át. Végérvényesen egyedül maradt.

Egész éjjel, újév éjszakáján, a múltat búcsúztatta.

Miklós rövid, vergődő alvásából délelőtt ijedt fel. Nagysokára rendeződtek csak zavaros gondolatai. Aztán rendbe szedte magát, és ha nehezebbre is esett, hozzáfogott ágyat húzni, majd takarítani, mintha meg tudta volna tisztítani a lakást az álnok asszony otthagyt emlékeitől.

Munkája befejeztével sokáig téblábolt a házban.

A munkától, no meg a benne kavartó élményeket hervasztó hatásától olmos fáradtság vett rajta erőt, és ledőlt a bevetett ágyra.

A pihenésért felelős paraszimpatikus idegrendszere nehezen, apró fokozatokban vette át az irányítást. Mielőtt még elaludt volna, gondolatban ismért a kórházba képzelte magát, ahol transzcentendális állapotában, ha a filmszerűen lepergő események borzalmat is keltettek benne, de a teljesen megvilágosdás végül is lezajlott szellemében.

Akkor, a látóidegkéreg polaritása - a Szentlélek közvetítésével - kifinomult hatodik érzéken keresztül működött.

Az egykor szerelemmel, majd szeretettel megálmodott Eszter felé kinyújtott kéz azonban lebévult. Örökre.

Egy dolog volt csak megnyugtató. Az, hogy az Úr

megérintette, és a szublimálódás, megtisztulás végbe mehetett. Végre, nagy-sokára, felszabadultabban hajthatta álomra fejét.

Miklós agyában ma már csak az egykor szeretetet mímelő, gonosz asszony, a tanárnő Eszter szlogenje cseng néha vissza: - Nekem higgy, ne a szemednek!

Kecskemét, 2007. április 04.

A szerző

Epilógus

A bűnt az idő soha nem oldja fel, csak a kapott sebeket gyógyíthatja be, nagy-nagy kín és keserűség után.

Életünkben csakis az alázattal átitatott őszinte megbánás; az esdeklő gondolatok és cselekedetek ösztönös - reflex-szerű megnyilvánulásaival nyerhetünk bűnbocsánatot.

Életünket nemcsak a külső jelek, jelrendszerek, hanem belső emberi tartásunk, fejlődésünk; szubsztanciánk együttes meghatározói jellemzik.

Társaink sokasága feledkezik meg naponta erről.

A bűn - akár a Btk. -ön kívüli is, az elsivárosodó, sötétségben bolyongó lelkek konzekvens végállomásai.

Az intellektuálisabb rétegek viszont az érvényesüléshez a színlelést - megtévesztést és csalás különböző - durvább és kifinomultabb válfajait, módszereit használják fel, sokszor nem riadva vissza a drasztikusabb törvényszegő formációktól sem. A vagyon - és hatalom birokosaiként kivívva az ostobák és a kevésbé sikeresek csodálattal vegyes irigységét, egyre sarkallva ilyen irányú erőfeszítéseiket.

Ezek a jelenségek mindennaposak.

Én és szűkebb köreim nem a mindenáron való érvényesülésért munkálkodunk, hanem azért, hogy tiszta eszközökkel - ha kevésbé ismertén is -, sajátos szellemi - lelki és esztétikai és nem utolsó sorban

spirituális élményt nyújthassunk embertársainknak. S ez a munka igen küzdelmes utat jelent minden szempontból.

Felemelő érzés számomra, azonban, ha bárkiben lelket melengető vagy szellemet serkentő hatást ébreszthetek.

S nem tudnak igazán letörni és visszafogni a fanyalgó, "babérlevelesek" egyes képviselőinek lekicsinylő mozdulatai vagy mellébeszélő mondatai sem. Főzzék csak bele bab- és krumpli ételeikbe kapott és nem biztos, hogy kiérdemelt díszkoszorújukat.

Mindannyian mások vagyunk. Ők is, én is, a többiekkel együtt. Az én stílusvonulatom az enyém, és a széleskörű tetszésnyilvánításokból egyértelmű számomra, hogy vannak jó és színvonalas írásaim. S a másságot tisztelni kell, ha nehezükre is esik a t. elvtársaknak, akik évtizedek óta ételt, italt, de ingyen lakást és bőséges apanázst kaptak és kapnak, politikai helyzetképtől függetlenül. S ha úgy hozta a sors - színlelő karakterük -, minden időben és korszakban megtudták találni palimadarukat s médiumaikat, hogy azok nevével és írásaikkal ostromozhassák a rendszerekbe mélyen beágyazottakat. Csak látszódnak makulátlanul tisztának s géniuszuk elhivatottjának, sunyiul.

Az ember azonban túlnyomó többségben - álságosságuk mentén - szeretnek sütkérezni a "Nap" sugaraiban, mégha olykor egy kissé le is égnek, de saját levükben főve kitartanak a dísztribünök

televíziós hatósugarában. Álszent pofájuk jelzi alázatosságukat és "mindenre" való készségüket. Mindig meg is van a jutalmuk...

Én viszont szívesen választom és élvezem a tűző csillagtól védett árnyékosabb helyeket, ahol elmeditálghatok és zavartalanul gondolkodhatom. Ahol tisztán érezhetem át érzéseimet.

E háttérből nyugodtabban és szabadabban, no és takartabban észlelek, érzékelek rejtettebb megnyilvánulásokat, gesztusokat és rezzent mimikákat. S jól belátom a természet apróbb rezdüléseit is. Mindez kielégíti egyéniségemet. S kitartok abban, amiben hiszek; az álarc nélküli, egyenes makulátlanság megközelíthetőségében.

Abban, amit gyermekkoromban elkezdtem és már hosszú ideje folytatok, vagyis az írás isteni adományában, s keresztjének cipelésében.

Egyéniségem, habitusom és elvrendszerem miatt azonban csak ritkán találkozhatom erényekkel megáldott emberrel.

Meg kell elégednem azzal, amit sorson kínál és ad. Boldogsággal tölt el, ha ritka alkalmakkor mégis megszoríthatom egynek-egynek a kezét. S ha őszinte, tiszta érzéseinkből fakadóan szimpátia áldásában részesülhetünk, külön gyönyörűség tölt el. S az apró gesztusok kedveskedő figyelmességekkel, meghallgatások kölcsönösségével üdítenek fel, öröm tölti fel lényemet.

Írásaim - mint kiderülnek -, reflexek, Isten

segítségével belülről fel- és kitörő spontaneitások, emberi fejlődésem mozzanatait, melyeket most, Érzelmi zárványokba zárva címmel adok ki.

Külön köszönet ezért - mint korábban is -, feleségemnek, Tercsiné Ildikónak, de nagy szeretettel és tisztelettel fogadtam figyelmes készségét Fodor Juditnak is, és barátságával megtisztelt és most is mellém állt Teleki Violetának. Nélkülük művem nem jöhetett volna létre.

Tartalomjegyzék

- Mottó	4.
- A lírai művekről ismét, Röviden és másképp	5.
- Kiválasztottként	6.
- Jövőért áldozva.	7.
- "Bábbá vált délibáb"	8.
- Tudatállapot	9.
- Barátaim!	12.
- Az 1956. év október 23-a utáni események egyre szétfoszló emlékére.	13.
- Egykoron	19.
- A halottak napjára	20.
- A pillanat talánya	21.
- Egy pillantás a jövőbe.	22.
- A tavaszom.	26.
- Tavaszra várva	27.
- A tényszerű kényszerűség	28.
- A nagygyűlések után.	32.
- Bennem élő pillanatok	34.
- A tudattalan pillanat	35.
- A puha rendszeralakítgatás szemelvényeiből	36.
- Könnykövekből katafalk	42.
- Undorból az iszonyatba	43.
- A titkok titkában.	48.
- A múlton túl érve	49.
- Lét a halállal.	50.
- Az összetört szívekben	51.

- Életem villanásaiból	52.
- Az ember	54.
- "A fejtől bűzlik a hal"	55.
- Sorsom éjszakája.	59.
- Mindenkinél ott a rés	60.
- Belőlem bennetek.	61.
- Emlékeimből.	62.
- Ideámhoz	63.
- Egy pillanat villanása.	64.
- Az ellentétek csapdájában	65.
- A hazug harácsolók	72.
- Szükségletemmé vált.	73.
- Az önámító önimádó	74.
- Révetegen.	75.
- Minden kor abszurd abszolutizmusa	76.
- ... bele a küszködésbe	77.
- Évfordulóm éjjelén	77.
- Áramlatában	78.
- Egy elképzelt demokrácia szólásszabadsága.	79.
- A kételkedő tevékenykedő	82.
- Egykor a tévúton haladótól	83.
- Kényszerállomásom emléke	84.
- Jellemző kép	85.
- Előjogok és összefonódások	86.
- Érzelmi szemelvények I. Sorsfogó	89.
- Érzelmi szemelvények II. Kozmikus hurkaimmal	90.
- Különös állapotban.	91.
- Még szeretem	94.
- Ideámhoz	95.
- "Reményemmel életembe fojtva"	96.

- Fohászom.	97.
- Mottó	98.
- A magányból kiölelő ágnak.	99.
- Mi az irodalom?.	102.
- Sajános stílusirányzatom	103.
- B. Éváról - Nekem higgy, ne a szemednek!	104.
- Epilógus	114.

VERSEK,
ELBESZÉLÉS-NOVELLA,
SPONTÁNIÁK